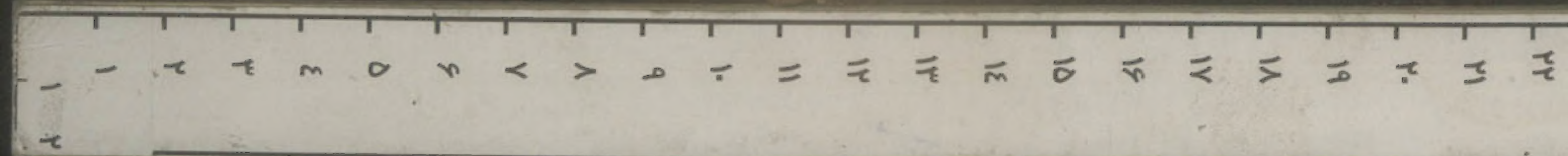

کتابخانه
شورای
امری

1	1
2	2
3	3
4	4
5	5
6	6
7	7
8	8
9	9
10	10
11	11
12	12
13	13
14	14
15	15

به تراز و نسیج و چلیپا
 شارب شاه شمع شایستا
 می میخانه و نایب خرابان
 نوای اغنوی و ناله فی
 خم جام و سبزه و میفرشته
 منجیل شو میخانه و دیوان
 کل کل از سر و باغ و لاله
 خط و خال و قندیل و ابرو
 لب دندان و چشم شوخ و شیر
 مشویر هزاران گفتار دریا
 میچاند سر و پای عبادت
 نظر و اغفر کن باغ و میخانه
 نظر کر و بنداری و غم و غم
 چو هر یک از این الفاظ جا^{نست}

مغ و تورا و کبر و دیر و مینا
 حریف و بر بط و او تر و سنان
 حریف و ساقی و سر و مناجاد
 صبح و مجلس و جام و پیای
 حریف کردن و نایب و نویش
 در ایام و در چندان و صید
 حدیث و شبنم و یاران و مثال
 عذر و عارض و رخسار و کلبه
 سر و پا و می و نسیج و دست
 برو و مقصود از آن گفتار و دریا
 اگر هستی از باب اشارت
 کدرا و نسیج و نایب و غم
 کجا کردی و نایب و سواد
 بزهر و یک و پنهان و همانست

نو جان شایب از جسم یکدند
 مستی و باطن از اسم یکدند
 فرو مکدر چیزی از نایب
 که ناباشی از صاحب حقایق
 و چون سخن و این دیوان بلسان فصیح
 بخصوص و باهل الحجه و نسیج و نقد
 میزان بود مقدم داشته شد ثم قال کان الله له
 یا فانی بصفاته عن ذاته
 و مطاف الخطه طرف ساحر
 لا تفق ببارق من وجهه
 و اکشف عجب الوصف عن موصو
 یا ارفع عن وجهه اسناره
 انظر الى وجهه صلیح و سفر
 لا تحجب بوجهه و ظهوره
 یا ناظر ابرو فانی الخفا فانی
 و حجاب عن ذاته بصفاته
 متنهک الاستان فی خطاته
 و بلغة لارض عن لعلاته
 من و اهل العجب به بسات
 غمرا عن الامران من سجات
 باد بلیع الحسن فی جلوات
 و سنان و ضیانه عن ذاته
 من حبه فارض خففات

بالاعجاب بها في سفل
 ان لم نلاحظه بل احببنا
 من ليري فخر به الكون بل
 ملك القلوب بحسبه وجماله
 وبدا بوجه مشرق شمس القضي
 الكون خال فليدرك من خده
 فذكر في هاهنا من قبل ان
 يامن وان احسنه بتجليا
 انت الجبل بل بالورع جميل
 يا جامع اشمل الحاسرة
 من بطون في نوركم ظلمانه
 عجايبه لو كان غيري بكيفه
 بامن هو المرغوب في اعرا

فيخطف الاظفار من لحاه
 فانظر تراه في جلاله مزانه
 فليظن الصباح عن مشكاته
 وسبب العقول بتمهده وجلاله
 ومنور يد الدجى بهلاله
 ولقد شئت في خلد من خاله
 يتكون الانسان من صلصاله
 فيظهر التفصيل من اجماله
 ولك الجمال تمامه بكماله
 ومدا لا عشافه بلالاه
 عن نوركم لا يحجب بظلاله
 فانما الذي اكفى بوصاله
 بامن هو المحبوب في اقباله

بامن هو المحبوب في اقباله
 امره فان فبك من اماله
 خال به عن فكره وخاله
 من ليس يحظر غيركم في بباله
 هو غافل في حكمه عن حاله
 شغل بكم عن غيبه وضلاله
 وجنا بكم بالثقل في هروب
 هو مد عن مذهبي الازهوب
 عن حكم اسلو وعندكم غيب
 شيا سواكم عنكم لا اطلب
 ابداء على قلبكم بقلب
 وسعدكم فراقكم بعدد
 بهواكم وعذابكم بعدد

او عند رعد وفضيل اعداء

ما ينسب اليكم سادتي

ما غيركم من اظري لك ناظر

من يشككم من بعد قريب بعدكم

بظهوركم ظلي انطوى في نوركم

منكم بلا ما في بلا في اخفا

يا طبيا فاكل منكم طب

من غيركم حتى اليه انب

ما لي اراكم عنكم بحج

اذ انتم من اليه اقرب

ويؤركم فليزل عني الغيب

عني له انا مشرق انا مغرب

في الم الحب اليك الاصطبار

ما سكن الروح من الاضطراب

مرح محبتك عليهم القطار

كيف لي ليس له اخباء

فليكن كادوم الحب طار

وهو لمن حوله كالنار

وهو مع الحب اذا سار

يا امل من اليك الفار

ما سكن القلب الاضطراب

فليحبك عليهم السكون

كيف لي ليس له احباء

فليكن كادوم الحب طار

وهو لمن قلبه خاتم

وهو مع الحب اذا قام

وهو على صورته في الظهور

هنا انه هبانه في العبار

فليكنه فليكن في ظهوره

اطلقه قلة وهو كان

افله اذ به وسعه

من وسع الحق واسمائه

من جلد عند هبوب الرياح

او رقا تحفظا بالعبا

همن لم ادر صراط الهوى

يا سكتة هادي فيه هام

انتم ليس له العود عود

انتم ليس له الذفر خضر

انتم ليس له موطن

انتم لمن انتم احباج

وهو على طوع في الاطوار

قيمة قيمته في العيار

ليس له الحكم ولا الاقدار

نزهة شبهه وهو صار

ضيقه صار بلا اعتذار

بغته الجاهل بالاختصار

سلس قباهه في البحار

مضطربا من طلبا في الفغار

حرف لم ادر سبيل اليسار

يا امل اهد لي فيك حاد

انتم ليس له البحار جار

انتم ليس له الدار دار

انتم ليس له مستشار

انتم لمن انتم له افقار

طفت على حول حمار السبع
 وفتح على الباب بوعدا للقاء
 قلت لكان ديار الجليل
 منه فغتم بوقوم الدوار
 ليس له الضيد بهذا المكان
 ليس له في سماءه انظار
 اشرف الشمس ولا يح الوجود
 وابسط القلب علم الشهود
 وارفع منه حدود القبود
 نشهد من ظلمات الدجى
 نفهمه عند سكون النجى
 بسمنه منه نسيم القبا
 نسمع منكم كلام الطيور
 فتكم عنا مجي الكرام

دمر علىكم يقنون المدا
 عشية من الانتظار
 كم تفقوا عند رسوم الدبار
 منه شعبكم بخطوط الجدار
 ليس له الحصر هذا الحصار
 ليس له في جهة الانحصار
 وانكشف الغيم وزال الغبار
 وانقاص العقل من الافكار
 مضايا من نظر الاعسار
 نذكره في سنجي الهسار
 مستر ام تصفا بالوفار
 ليسكونا فيه بغير العقار
 نفهم منكم نغاث الحزار
 فتكم عند مرور الكبار

قرا

تلحركم عند شهو الملايح
 ذوقك في كل لحام لذيد
 من صحت الكون بحفظ الوقوف
 هذا طوارظ هو راتكم
 ان لنا عند مجليكم
 ابنكم يخرج دمار الغيم
 يحرق من ناركم كل نور
 منك كسرنا صميم الاحتشام
 ان لنا فيك من العار فخر
 فيك ليسنا خلق الالهام
 غرة عشاقك في ذلهم
 كره عندك في جبرهم
 لهذا حر وفاقا الياف

نلحظكم عند لحاظ الصغار
 مخفيا مقبلا في سدار
 نلأوكم كفركم بالجهار
 في حق من حجب سعار
 ذلك في من الاستار
 ابنكم يخرج دمار البوار
 يهد من نوركم كل نار
 منك رهناوش الاحتشار
 ان لنا فيك من الفخر عار
 مضطحا فيك خلق الالهار
 حرمة مشافك في الاحتقار
 جبرهم عندك في الانكسار
 نزلنا في سطور ساقلات

ظهرنا بعد ما كنا خفا
وما الاكوان الا نحن خفا
اذ صرنا العوالم والرب
تجربنا بنات الدنيا
نسبنا عهدا نام الوصا
رسولنا جاء بعد ذلك
وعافينا لنا ما البنا
عن غيب نفوسنا كجاف
وصلنا واصلنا وانفخنا
وفي القفص لم يوجدنا

لبسمكم سورة الكفا عابد
والمشهور والشاهد المعبود
لبسمكم سورة الاولى الباسم الوصف

وصرنا الان كل الكافات
فانا كاشان محكفات
ذوانا ثم اسماء الصفات
وقصنا بعد في المشكلات
ولقد اهل عهودنا افلات
علينا منبئ المعجرات
وسرنا وامن قصبنا عن جهات
وعن ذبب الذوات القابلات
بذلك العيون صرنا عن ذلات
ولم يوجد كذا في المجالات

كما جئهم مع الاسلام والايان بالاسم
والمسيح والساجد شوانهم بالاسم
لبسمكم سورة الاخر لباس العطر والنفس

ظهرتم بعد لباس ابراج واشجا
مدتم بعد ما قلنا بافلاك واملا
نصبتم باعبنا فكلتم باسكال

انتم به من صوب ارض الحب
شبهتم بشجر خوارى الخفاف
واردنا انوار من مقامها
فقلنا لها حال الرجوع فقاد
ايامهم ان خلت عمارا فابو
فبلغ مني الهم فنجيت
سلام عليكم من سلام وموت
فانما سجد اليكم سبع ساع
وعلى ما في الجني حجة

طالعهم بعد حجاب كل العرج
واجرهم وكرام وجنهم والامر
بما اظهرهم فنبههم لادراك الوتر

طبيبهم ان عرف موده
ونصبوا بلباس صوب من صفة
وعادوا الى عود ونال الرجعة
وشوا اليها مثل شوق محبة
على الناس في حكم عدل وعكة
فقولهم من بعد عرض الحب
اياخرا لاد الجبر السبرية
مخرجهم وقلبي حيلة
الى الجني احبابي وحرني وشعبة

فقد طردوا من بلادهم
فعلوا ما فعلوا في الدنيا
فلم يبق لهم من الدنيا
الا اليسير من الدنيا
فمن يملك الدنيا
فمن يملك الدنيا
فمن يملك الدنيا
فمن يملك الدنيا

والاسم الذي في الدنيا
وهو الذي في الدنيا
وهو الذي في الدنيا
وهو الذي في الدنيا
وهو الذي في الدنيا
وهو الذي في الدنيا
وهو الذي في الدنيا
وهو الذي في الدنيا

الامر الذي في الدنيا
الامر الذي في الدنيا
الامر الذي في الدنيا
الامر الذي في الدنيا
الامر الذي في الدنيا
الامر الذي في الدنيا
الامر الذي في الدنيا
الامر الذي في الدنيا

الى من كان في الدنيا
من الذين في الدنيا
من الذين في الدنيا
من الذين في الدنيا
من الذين في الدنيا
من الذين في الدنيا
من الذين في الدنيا
من الذين في الدنيا

ويزلزل من فوره الكاف
ويغسل السجود له لولا
ويعطون من السجود له
ويهدون له السجود له
ويهدون له السجود له
ويهدون له السجود له
ويهدون له السجود له
ويهدون له السجود له

وتكلم في الحقه بآية
ويؤامنه صوله صلواته
وتعرف من عظمه وقوته
وتعلم من عظمه وقوته
وتعلم من عظمه وقوته
وتعلم من عظمه وقوته
وتعلم من عظمه وقوته
وتعلم من عظمه وقوته

عن وجه السور في السجود
لونه من السجود له
كل الجاهل من عظمه وقوته
باسم الله الملك الوهاب
بالجود والسبح والواله
بالجود والسبح والواله
بالجود والسبح والواله
بالجود والسبح والواله

لن تحب السجود له
لأنه في كل حال وشاكر
والله من كل حق صابر
ونصحت الماسر في طاهر
والحق لا كرم والحاسر
ما هذا العرايا ولا عامر
الامر يا حسنكم وظاهر
ومعالم الجاهل وساحر
بالاول يظهره ان احسن

لجمله من الوتر وظاهر
لقد جعله اخفى بظهوره
سفره في الاكوار في ابداله
وقد تار من عين عابره

وجله فيها وساطه
انوار من السجود له
وسفره في السجود له
ان الكرام غاب عنها ما غاب

نه على السجود له
ما لا من عظمه وقوته
من على الضال في كافي
من على السجود له

وتكلم في الحقه بآية
عن كافي في السجود له
لأنه في كل حال وشاكر
فان كان السجود له

عند السطح من قبال القبل
بالطرح الحاصل من ربع
مربعه في حجب المهور
أو انما في حجب المهور
مربعه في حجب المهور
والمربع من حجب المهور
أو انما في حجب المهور
مربعه في حجب المهور
أو انما في حجب المهور
مربعه في حجب المهور

لأنه من المثلث
والمربع من المثلث
والمربع من المثلث
والمربع من المثلث
والمربع من المثلث
والمربع من المثلث
والمربع من المثلث
والمربع من المثلث

وهذا الصواب والعلم
وهذا الصواب والعلم

وهذا الصواب والعلم
وهذا الصواب والعلم

بذلك من ماله الصفا
مقاله من ماله الصفا
ومثل ذلك من ماله الصفا

مقاله من ماله الصفا
مقاله من ماله الصفا
مقاله من ماله الصفا

كذلك المهور من ماله الصفا
بذلك من ماله الصفا
بذلك من ماله الصفا

كذلك المهور من ماله الصفا
بذلك من ماله الصفا
بذلك من ماله الصفا

بذلك من ماله الصفا
بذلك من ماله الصفا
بذلك من ماله الصفا

بذلك من ماله الصفا
بذلك من ماله الصفا
بذلك من ماله الصفا

وهذا الصواب والعلم
وهذا الصواب والعلم
وهذا الصواب والعلم

وهذا الصواب والعلم
وهذا الصواب والعلم
وهذا الصواب والعلم

فما من رجل ولا امرأة
لا يفتنوا بها من عجا
حقه وحقه بها وحقا
فوقها فاما وحقه
ما من الفلاس ولا عجمي

الواحد لا تكثر بالاعداد

فجلى الحب من كل الجهاد
حين لم يبق غير الكون هرا

الكون صفاتكم انتم فيها
الجلد فيكم وانتم فيها

من انما جعلوا وانما
 على طرف من الطواف الجبال
 وتقع الغيبه عند الانوار
 في هذا انما الجيب
 من الجيوب من الشماريط

عنهم بحالة الاشياء
كلما تعدوا نراه السواء

عليه السلام والرافعة
وكانت الحسنة الكائنة

والخلاقين من وجهكم فتراث
العلم وهدى لكم مراث

خذ العلم افواه الرجال
واقبل الخوم معا وفلا
في يد هو الخوف في ماسو
ما التبعه المؤمن ما السأ

من بيت الشعر الخوصال
الرسالة ان يبلغ وصل الحبوب

لذلك انما كان من الكون وجود
عن الله تعالى

بأكله فله ولوحه النيا في
ختمه بكم مطاوع الاسماء

فأقبل يعقوب بن عبد الله
وأقبل يعقوب بن عبد الله
فأقبل يعقوب بن عبد الله
أقبل يعقوب بن عبد الله

مع غنائسه وهر حال
دع منك الى الله وقلنا

شاهد له القابل عند
حذركه الكفنا معبود

بواسطة الفيض من الخلاق
عنه بكماله الاخلاق

عن أبي بصير عن جابر عن الأعمش
عن أبي بصير عن جابر عن الأعمش

منها ظهرت بصورة الأكواد
في غير كونها مع الأسان

الحاكم في حكم القرائن
حكم العمال بزيادة المشقة

بالوجه من صور الحرفان
غير المصنوع في الاما

طالع المشرق على القوس
 انظر الى النور الساطع
 وان لا تحضن بالحيوة

روحى لىمال على اللال الحى
وانظر الى البحر العجى وقطره
نفا البى من من الحفظ

یار علی و امامان و ائمه و اولاد علی و ائمه
آری و سید و صاحب و امام و اولاد علی و ائمه
آری و سید و صاحب و امام و اولاد علی و ائمه
آری و سید و صاحب و امام و اولاد علی و ائمه

[illegible]

هو اسماء بنت عبد المطلب
ابن عبد المطلب
ابن عبد المطلب
ابن عبد المطلب
ابن عبد المطلب

بده و انچه بکشد و بدهد و بفرستد
نیزه که در دست خود خواند و انچه
ناله و بگوید و در دست خود
نویسد و بفرستد و بدهد و بفرستد

باد حرام علو کجیله محمدا
 جعفر و ابی القاسم باطل و کاذب
 و علی خاویز مدد نماشایر
 رابع نایب الدین و شیخ و معطر
 الا انزل علیا با و انساب
 الا بوقت و انزل علیا
 نوعلو کوز و ابی القاسم
 بهار و شیخ و ابی القاسم
 شیخ و ابی القاسم

[illegible]

[illegible]

مرا نهادی بدینسانها
 خوشدل و مستی از شکوای
 هر روزی که بخت بد
 روی بیکدیگر موی دریا
 روی و روی که خون دل
 چون خدای خوش بکار و عیا
 بنمودم از سر و پا
 آنچه بود بد و بد دریا
 بر کمال بود و سر از جفا
 اشیا بود و غلالت
 خوشدل و مستی از شکوای
 کافکار و خفت
 روی و روی که خون دل

اقبال خوشحال خان اكلوئي صاحب
 كود اكلوئي صاحب كود اكلوئي صاحب
 نيكوئي صاحب نيكوئي صاحب
 مرغان خوشحال خان صاحب
 در پشته دام بد و مرغان اكلوئي
 اكلوئي صاحب اكلوئي صاحب
 پشته نيكوئي صاحب نيكوئي صاحب
 اكلوئي صاحب اكلوئي صاحب

ناخدا و در آن زمان توین نه
 چون بود که در آنجا که یک
 آن روز در آن کشتی آن
 از برای طعن و خردم یک
 بریدند آن کشتی یک
 در آنجا که آن
 از برای و در آن
 بر آن کشتی و در آن
 کشتی آن توین و در آن

میچ دادند و اکثری و شما
سایه افانایه و
نیک و شید از شعاع احمد
چون یک بود سایه و خود

سابقہ افغانی و عربی
فارسی و غیر عربی
نقشہ ایہ نقاشی
ماریہ این کوثر از حدیث

امیر ایوب بن محمد بن خورشید
سلطان ایوب بن محمد بن امکان
امیر ایوب بن محمد بن بکدار

حوسب له المال والاطلاق
كانت له حنيفة
سيرة له ما كان هو به

نمی زند که در آن کوی ایستاده
آورد پس این همه را در دست
نزدی چون تو را در این

که در این کوی ایستاده
و این همه را در دست
نزدی چون تو را در این

آورد پس این همه را در دست
نزدی چون تو را در این
و این همه را در دست
نزدی چون تو را در این
و این همه را در دست
نزدی چون تو را در این
و این همه را در دست
نزدی چون تو را در این

و این همه را در دست
نزدی چون تو را در این
و این همه را در دست
نزدی چون تو را در این
و این همه را در دست
نزدی چون تو را در این
و این همه را در دست
نزدی چون تو را در این

محمود باشد خزان
کوثر بخور از این

چون تو را در این کوی ایستاده
چون تو را در این کوی ایستاده
چون تو را در این کوی ایستاده
چون تو را در این کوی ایستاده
چون تو را در این کوی ایستاده
چون تو را در این کوی ایستاده
چون تو را در این کوی ایستاده
چون تو را در این کوی ایستاده

بدید با جان حسن بر کمال حجب
کسی که بافتن می داشت و مکتب حجب
کسی که کشتن می داشت و مکتب حجب
کسی که بدیدن می داشت و مکتب حجب
اگر چه هر دو نه داشت و مکتب حجب
که در حجب بر آید و مکتب حجب
که در حجب بر آید و مکتب حجب
که در حجب بر آید و مکتب حجب

را که در این کوی ایستاده
را که در این کوی ایستاده
را که در این کوی ایستاده
را که در این کوی ایستاده
را که در این کوی ایستاده
را که در این کوی ایستاده
را که در این کوی ایستاده
را که در این کوی ایستاده

از این جوهر کس می نماند
چون تو را در این کوی ایستاده
چون تو را در این کوی ایستاده
چون تو را در این کوی ایستاده
چون تو را در این کوی ایستاده
چون تو را در این کوی ایستاده
چون تو را در این کوی ایستاده
چون تو را در این کوی ایستاده

در هر کشته کافران کجاست
 و این نعمت زنده میسرید
 با دین و یکبارگی می رود
 سنه بر آن که مشایخ
 همه کشته صراط احوال
 و در بر خویش را بویان
 چنان که خود نکند خوش
 مغرور چون تو هر شرفی
 از هر سو داند انکار کجاست
 که چهارم یگو که غول کجاست
 که غول یگو سراب کجاست
 که یگو در غراب کجاست
 که کافران کجاست
 که شریعت را غایب کجاست
 که محتاج وضع را کجاست
 چندی است که انار کجاست

آنکه مشاوریان جان ما جانان
نیز از جان بخار و دل صحران
و در میان جانان و دل صحران
هر کس که را بخور صحران
ما حد و بار و دایره صحران
نیکو از غلغله و صحران
خاطر از صحران و دل صحران
نیز از دل صحران و دل صحران
لباس هر کس که را بخور صحران
ما فی صحران و دایره صحران

2

چشمه را چون کعبه در دل کعبه	و نه صورتی بجز این که در آینه
نقش از روی عالم اندک را چون	عین و باهر که اندک را در کعبه
جامه عالم را بسایه روح و حود	که از اغماز که در آن آینه نظر را
سایه روح و حود را در کعبه	سایه روح و حود را در کعبه
چون در آینه که حود و حود را	روح و حود را در کعبه از غماز باطل
نقشه نوبه که حود و حود را	عالم از آینه در کعبه و اصل
حاجت از روی خط و خط را	روح و حود را در کعبه و اصل

[illegible]

الفی لکند و در هیچ شرف
 کعبه ای هیچ مال از غنای او نماند
 که او بجز غلامان و غنای او
 و جوهری اندر دکان او

تدوین کوئی خرافات و افسانہ است
وہ ایسی ہی ہے جیسا کہ ہمارے خرافات
کی کہ حالت اونیفک جملہ علامت
جو پیش نظر آئے ہیں وہ خرافات

[illegible]

کمر از این یاد که در کتب است
 گویند که در این کتاب است
 خود را که در این کتاب است
 این که در این کتاب است
 هر چه در این کتاب است
 چون که در این کتاب است
 که در این کتاب است
 هر چه در این کتاب است

2)

[illegible][illegible]

هجرت به بلاد عالم الکجاست
 با هر وصال اعظم در عالم
 اند که کور و سحر و اسرار
 آنکه الفا که در جبریل ان چیدود

باخود و رضای او از کجاست
 چنانکه باشد با خود و اعظم است
 زیرا که او را نه اندام از کجاست
 اصل علی بن حسین است

ما تروا من اهل البيت
بشيء من قدرها فاعلموا
انكم اهل البيت
كما انكم اهل البيت
انكم اهل البيت
انكم اهل البيت

انكم اهل البيت
انكم اهل البيت
انكم اهل البيت
انكم اهل البيت
انكم اهل البيت
انكم اهل البيت

انكم اهل البيت
انكم اهل البيت
انكم اهل البيت
انكم اهل البيت
انكم اهل البيت
انكم اهل البيت

انكم اهل البيت
انكم اهل البيت
انكم اهل البيت
انكم اهل البيت
انكم اهل البيت
انكم اهل البيت

انكم اهل البيت
انكم اهل البيت
انكم اهل البيت
انكم اهل البيت
انكم اهل البيت
انكم اهل البيت

انكم اهل البيت
انكم اهل البيت
انكم اهل البيت
انكم اهل البيت
انكم اهل البيت
انكم اهل البيت

انكم اهل البيت
انكم اهل البيت
انكم اهل البيت
انكم اهل البيت
انكم اهل البيت
انكم اهل البيت

انكم اهل البيت
انكم اهل البيت
انكم اهل البيت
انكم اهل البيت
انكم اهل البيت
انكم اهل البيت

سفاوریت کلام و کتاب
خرد که چنانچه کلام از کلام
مردانست حال بیان این سخن
توان نشانده ما غافل و بی خبر
باید برانده جان را بدین
جهان صمیمی و در آنست
خبر نشانده اینچنین گوید
خرد و دلو و کلام و سخن
اکثران بود که خود را
کلام سخن را سر و سر بار
کلام و سخن و سخن و سخن
نشانده این سخن و سخن
نشانده این سخن و سخن
نشانده این سخن و سخن
نشانده این سخن و سخن

مردان و مردان و مردان
مردان و مردان و مردان
کلام و کلام و کلام
و کلام و کلام و کلام
جهان و جهان و جهان
جهان و جهان و جهان
نشانده این سخن و سخن
نشانده این سخن و سخن
نشانده این سخن و سخن
نشانده این سخن و سخن

جهان و جهان و جهان
جهان و جهان و جهان
کلام و کلام و کلام
کلام و کلام و کلام
جهان و جهان و جهان
جهان و جهان و جهان
نشانده این سخن و سخن
نشانده این سخن و سخن
نشانده این سخن و سخن
نشانده این سخن و سخن

جهان و جهان و جهان
جهان و جهان و جهان
کلام و کلام و کلام
کلام و کلام و کلام
جهان و جهان و جهان
جهان و جهان و جهان
نشانده این سخن و سخن
نشانده این سخن و سخن
نشانده این سخن و سخن
نشانده این سخن و سخن

[illegible]

مرا و دست که او را ز انعامات و نعمات
چو بر زنجی که بر دو در میان ظاهر و با
از دست و همه جانها و مرغ و ماهی
روان و از حضور که دست است و
علو و از طریق غایت و ندانی
ولی که عرش و قعر که دلت با آن
رخی ظهور و زنجی جان که منظر و جان
بود ز اسام و ز صفت و صفات و صف
و پس که مغرب باد و دست که دست است

چونست غیر و کس از که بشود
چون با طر و قوی بر دست صاف
اگر چه هر چه کلوت کوی دلم
رجبت تنگ آید و افکار چرا
نادیده بر سر که با و کشت
در هر چه که کشی و بکش چرا
چو ماه آید نو وادی با ماهان خود
ناده هیچ خوردید بر چار چرا
کتاب غریب چون سخن کاسه
از و بر سر که آورده در کاسه

وله

بماند کس که بر دم طالب دانا
مستقیم رهاش شریف و هم جا
اورای او می کردم کنا را ز دانا
باز دهم آخر الامر که خود ما
اگر بیدار شدم تا غبار و جان باور
و آنچه گفتی می نمود اکنون بدیدم
از صفای صبر و اخلاص جان با
روز و ریح و نور و روشن جان و
همچنان که در دل سکنی ما دارم
زلف مشکین بر سکنی ما اسکن
در شب تاریک عودش بود و در
کار و او جان دل با که چه چنین
سر برادر اگر بیان جهان چو دانا
بوصف حسن از آن کرد و جهان
دست و زمان وصل او دم لب
دین کشورم بدیدم دست دانه

چون تابان آفتاب شرفی بر سر
چون که او دارد در دهن لاله ارادت

وله

انگاه در ره لایح شد عیان بکشت
و انکشت از جمله عالم غافل بکشت
و انگاه از هر نشا آمد از خلوت
تا هر عالم بدین در عیان بکشت
و انگاه چون آمد به صحرای جهان
کرد در خطی انجم و جان بکشت
و انگاه در عالم علم شد از ده نام و نشان
بعد از آن که بودی نام و نشان بکشت
و انگاه هر چه با سم و رسم عالم شد
تا که انکوش می چرخ جهان بکشت
میش ما که بود با و جهان و اوست
زیر و بالا در زمین و آسمان بکشت
نیت جان پیش اهل جیم پیش انگاه
کنت ظاهر و باطن و آسمان بکشت
کی لباس از او نواند که جهان انگاه
که از آن جامه شد هر زمان بکشت
نکس می به جلالی روی و شوی بکشت
مختی در بر و ظاهر و جهان بکشت
انگاه از می توان گفت ازین کوچه
بست جهان و میان و ما بکشت

وله

انگاه کوبید مغرب را کین چرخها را بدنا
بعد از آن که بر کین چرخها را بدنا

همان بر تو نیست آفتاب خست
 از آنکه مانع او از انوار است تاب خست
 رفته بر تو بود در سایه باشد
 چو کعبه که بود عید از انوار تاب خست
 حجاب بدی که هست خست
 و کبریا نیست که از انوار تاب خست
 بغیر چشم تو در روی تو که نگاه
 از آنکه دید کسی را بود تاب خست
 روشن باشد بر او از انوار تاب خست
 عطر خوب در سه آید از انوار تاب خست
 بآید روی تو کند بخورد جانم
 که در آن دامن سوزان است تاب خست
 دلافت رخت خلب حجاب ما
 سوی محکمی نیست انوار تاب خست
 چگون روی سنجاب ما آرد
 از آنکه سر نهالی بود حجاب تاب خست
 بی عرق و سوز طلوع کرد خور
 که تا غریب ظاهر شد آفتاب تاب خست

وله ایضا

صبح ظهور در زرد و غالم بدیدند
 هر رخت در مشرق آمد بدیدند
 پوشید روی تو در بر روی تو
 چون بانگست روی تو هم بدیدند
 جان و جان که در رخت تو
 زلف تو از هر شکن و هم بدیدند
 بر لب لب لب که کس
 بکدم دید عالم از آن دم بدیدند

این که گفت اهل عشق و از جهان غما
 بل جرم بدیخت جام تو هم بدیدند
 هر چه پیش عمر مرد افکن
 هم از لب چو نوش تو هم بدیدند
 بر هر لی که گفت جان تو جلوه کرد
 در روی هر انقش مادم بدیدند
 تا شد یقین که تاریت اندام
 در او از رخ تو از غده بدیدند
 خورشید آسمان و لایت ظهور یافت
 تا سفری ز شرف عالم بدیدند

وله ایضا

که هر بار روح هر یک از آمد بدید
 هر چه هست بعد روی باید بدید
 که هر یک که پروان از آفتاب بود
 که شد عاشق معنی هر جان آمد بدید
 باز تو چو از خط انداخت پروان
 که صفای این جهان هم و جان آمد بدید
 چرا که سحر و کوه از دیار باید بدید
 در جهان از روح و کوه هر یک آمد بدید
 سر و سر که از دامن و جگر افتاد
 کج مخفی است که از نشان آمد بدید
 ای که هستی نشان جانشان رخت کش
 چون نشان و نشان از نشان آمد بدید
 اندک دلی از جهان مایه کرد یکبار
 عاقبت ما و من از میان آمد بدید
 سحر از آن که هر سو او در معرفت
 در جهان از روح هر یک آمد بدید

از روی آنکه تا نشاند او را لغو او	موج در باد لبها را لغو می ماند
از زبان مغرب خورشید می درخشد	مغرب را بخاک و از زبان آسمان

وله ایضا

از خنجر خورشید بر خاست موج	در موج دریا لبها را بر گشت موج
از موج خورشید که آن موج را می	مخاطبت و می شود چون ناله دریا
اند برای لبها را می شنید	سرد هم آرد و آبرو از لبها می
از چنان بر غلغله واحد می شود	در خط ملک محمد و احمد می
از لبها می شنید صد گنج	از لبها می شنید صد گنج
لیکن چنان به جای که شنید	بر روی خورشید که آن باشد
من و مثال با هم افتاد از زبان	باشد که سحر در رسد و هم
وقت که خورشید تاوان ماه و آن	از موج دریا لغو می ماند
ناله تا شربت پیدا شود در	که مغرب را آینه چنان باشد

وله ایضا

خود را نشاند و در خنجر می	خود را نشاند و در خنجر می
---------------------------	---------------------------

اسرار و شیر اهرار از زبان گشت	گشت از خنجر لبها را می شنید
در آینه گشت که در آن هزار بافت	در خنجر گشت که در آن هزار بافت
در هر که می گشت و در هر که می	خود را در لبها را می شنید
باز گشت گشت از لبها می شنید	باز گشت گشت از لبها می شنید
خبر را سحر می شنید و با وصلی	لیکن نزد موج می شنید
از دست خنجر عالم خلاص یافت	تا با در چنان که در گنج
کس در جهان مانند که می شنید	آن ما می شنید و با وصلی
با آنکه شد غنی همه عالم را گنج	بیکبار و شکست و نه روی
چون مغرب را گشت بدین گنج	بگشت و در چنان گشت بدین

وله ایضا

شم با هر بری هر سوره کاوی گشت	شم با هر بری هر سوره کاوی گشت
حال عشق آن دلبر و عشق و	بکا و جان و نظار و بازاری گشت
از چه بد که از روی و شوق	که روی اجزای کل از هر
از این و آن و در آن	طلب کن و بد و بیک که

حسن عشق و دوستی بخون نیاید
 آینه که دلست که دلند و کوه و چو
 سر و پا را بر یکدیگر از این ارباب

وله ایضا

نشان دهم از روزگار که دلند
 کسی که هستی خود را بچرخ برساند
 مرا که کم شده ام در دگر که یابند
 مرا که تو نیم اهل خود که حسد
 چون زهرم دهان رخت چو چش
 مرا که نیست ندیم در وقت نشنا
 بر چرخ آنکه یکی دید صد هزار کو
 که یکی که بود دل جان و عقل و نفوس

در مغرب خبری که نصداد کو نهید
 که کشت ایبر حصار که دانند

دایه هر نفسی مشرب و بگردارد
 بیکش و هر نفسی چار و دگر از لب
 بیست خلد در شطوط الدنیا طلب

شاهد از این حال و خطره غنچه
 هر زمان جان و دگر از لب جانک و صد
 در محال اما صحر و صحر و کوه
 بخیر این بود که بچی و دوش و دونه که
 دل سواریست که در کاه نهی که کرد
 لیج محض دل از مغرب از مکتب و

وله ایضا

مست هر لحظه او کو بی نیاید
 سزاوین بر روی برارد
 بسوی آن حکم هر دم بخور
 بر این آن تمام هر دم که زلفت

ط

عین صدف از آن دل سینه
اگر زلفت سر سوزنی نماید
مر آنکه خم چو کمان زلفت
بمان و جان و دل کوی نماید
خیال قامت بر طرب چشم
هر روی در لب جوی نماید
و حالت غارت بر کار آید
اگر چه میوه دل نماید
چشم سرفراز غنیمت
هر آن صحرای گنجد و نماید

وله ایضا

دل صدف شد به مهر دل
تا مراد دل مدیده ز تو حاصل کرد
قطع میوه خود و هر و جهان کرد
سالمه آنکه ز ما به جو حاصل کرد
تا بدی که رسد به چایان خورد
سالمه آنکه ز ما به جو حاصل کرد
مهر دل و روید از هیچ یافت
ماه من که چه می کرد و ساز کرد
دل که در این زنجیر زلفت بود
هم زنجیر سر زلفت و غافل کرد
عاقبت یافت دل زلفت و ساز کرد
سالمه آنکه ز ما به جو حاصل کرد
سکینه شان و قرب و میل چرخ
بجز برین و صوفیای تو حاصل کرد
پرد و در زلف ناگردان کرد
هر چه برین و سر زلفت تو حاصل کرد

کرم لبت کامل به تو نیاید
بگر و از دست و از چنگ قایل کرد
روی باره می تو آورد از آنش
هم با فغان رخ زلفت که منیل کرد
هر که از کمال یافت نظر کامل شد
سرفراز نظر اوست که کامل کرد

وله ایضا

ولی ندانم و آن نیز جوید و بد
نگاه دل که آن یار نکسار بد
بر نیم غم روان و بدین من هزار بد
بلک که غم دل همچو من هزار بد
هر آن نقش بر اینخت آن کار و نظر
که تا به نقش دل از دست آن کار بد
یاد کار و بی داشتیم زخمی بد
نظم از چه سببه و دست باد کار
دل که کینه روی اوست و آنست
صفای چهره او از دل غبار بد
چهره رنگار و زانده از آن کار بد
چهره در میان و آمد خود کار بد
اگر چه در دل سبکین من قرار گرفت
ولیک ز دل سبکین من قرار بد
بوش و دم و با اختیار و در کار
زین بهوش که می خوش و اختیار بد
کون جان و نه دل و علم و عقل و در
چو عقل و خوش و دل و جان که در کار بد
هر آن که در میان رفت و غریب و یاد
چو او بکار و آمد مرا نکسار بد

وله ايضا

ز دولت سروستان آفریدند
 رخن روی او تا بی عیار شد
 و اسطاتی گویند دادند
 ز چشم قه جوی دلفریب
 انظار چشمه نور جاست
 لب و دندان او را چو بریدند
 و خط و عارض و جفتش
 نبد روی و میدان جفا
 چو عکس و آفت و خسار
 برای جفا بردن پیش وایش
 که تا از قلم او نماند
 مر آن را و بعد دیدار و نوند
 یکی را بر طاعت خلق کردند
 یکی را بر جفا و آفریدند

یکی را بر مالک گشت و چون
صحرای جهان چون بر گشتند
چو بر جوی باد هم گشتند
آنکه در دهان صحرای ارجح
چهاره ملک جسم آباد گشتند
گفتا باشد تو داری و علمش
چو من حرف حق را بگو دادند
را گشتند چون بر در خسار
را گشتند عاقلان او بگفتند
دل را در غم و لشکر بیایند
برای عاقلان از هجر و طعن
دلیل خویش بر هم خویش بودند

چرخه نوردد بدو مغروردا
چراغ مست و حیوان آفریدند

از پیش این دنیا هر چه که چو
زاهد جان ما در دنیا راه
جای و دل و جان از این ملک
چون پادشاه و دولت گرفت
جایی که بخت آمد شک و محال
سخن مخاری و شایب کند
از کس جان و دل و مال و فرزند
ای و سپایانی که هر این حاصل
چون مرگ بیاید برده و بر

وله ايضاً

شاه جهان و شاه جهان عرب رسیده
 ای پادشاه جهان گفت عجب
 چه جان ناز و باغشایم از زبان
 محب و انکار چه عاشق و مرید

این معلقات فقره و آنکه حاصل
دری که کنونی در که بقدر و بهجت
در حرمت و ادب رسد و در حیا
در نسبت و در فتنه و در سحر
و در استغفار و در غلبه و در راه

وله ايضا

جامه او بر تو روی تو جهان می گردد
هر چه بدست شان بشود ازین
هر که از او نام و نشان میاید
چو تو را در چهار چرخها گشت
از یک کیمیت که اندر خم چو کمان
حسن جمشید در نظر میاید
هم که لطافت نظری می کنند
چو بدست رخ دوست خود

نگارن منک جان و دل نرخت
نترپ و طشت کرد جهان بکرد
وله ایضا

مرا بفر و فنا انجا و می باشد
فنا و ملک عاشق و عاری باشد
سالم داده تو حیدر بخیرم زانو
کاین شهاب را سازگار می باشد
مخام هر کسی از باده برنجی آمد
ولی مزاج را سازگار می باشد
میان آنکه فاش در کنار بطلی
علی الدوام مراد و کنار می باشد
ولی که گفت لا دلم راد و وادام
عالم اندر حب و غیر از می باشد
بگرد سرگرد و دلان تو حیدر یکند
ولم که همچو طالع در سار می باشد
ستای و بجز در انجا تواند دید
ولی که درین ادب و عیار می باشد
دست آینه آن چه در دل و خطای
یکدیگر می نماید کندان می باشد
بیا چشم دل مغرب بار و سکو
از آن که چشم دلش چشم بار می باشد

وله ایضا

رخت هر دم بحالی می نماید
ز حسن خود سالی می نماید
مرا خطا در حسرت عمر زبانی
ز غریبی و سالی می نماید

جالت را کالایست بسیا
از آن هر دم بحالی می نماید
تخلی میکند هر لحظه بر دل
دل را طرף بحالی می نماید
کهی بر چرخ دل مانند بدی
کهی چون دلدلی می نماید
مرا هر زره از دست عالم
بترانه و سالی می نماید
جهان بر غارت چون خطا
بر و خط و خطای می نماید
نقطه حال کند کار خالی
بچشم جان خیالی می نماید
چشم مغرب غریب محالست
کسی که دید بحالی می نماید

وله ایضا

رخت که چرخ خورشید فلک مشهور
ولی هم در فرغ خشتین مستور
نقابی نیست روی را بجز در
نقابی که در بحر رخت باور
ما تو دیک مروک را زاده و دور
کذا از لطف تو ز کینایست دور
جهان خورشید او گرفت و روشد
که چون خفاش لغزشیده بدید
عنه نیست ای طلب کردن سال
که هر وصل او دایم ز خود بجز
من آنکس که دلدان و مقصود
باشد

یک که اسلحه بود در شمار آمد
از آن سبب عدل شمار می باشد
پدید گشت ز کشتن حال
یکی کیست چندی در شمار می باشد
چون نقطه در حرکت آمد از بی تدبیر
محیطه و مرکز در دور و مدار می باشد
اگر شناخت روی کاینات را که
بگو که آنچه سبب این عالم می باشد
اگر طالب سر و لایق بطلب
ز غریبی که درین روزگار می باشد

وله ایضا

دلی دلم که در روی غم نکند
چرا بی غم که شادی هم نکند
میان ما و یاد همد و ما
اگر همد نباشد در نکند
حدیث پیش و که انجارها کن
که آنجا و صف مشر و که نکند
چنان هر کس که کوش از غم دوست
که در روی بانگ ز بر و هم نکند
جز آنکشی که عالم حاتم است
در کجایی درین خانه نکند
دان دل که حرم خاص است
هر که هست تا عمر نکند
دلی کو فارغ از سوز و ماتم
دروهم سوز و همد و ماتم نکند
زبان ای مغرب در کشتن رگتاد
مکوی بی که در عالم نکند

شد هر کس روی آبی زاد
که آنجا عالم و آدم نکند

وله ایضا

اگر چنان با دقت و نیاز باشد
حال روی را هیچ غم و ناز باشد
بر پیش ناز و کربانیا و بر نیاز
میان عاشق و معشوق ایستاد باشد
بیش نیست مظهر لباس حسن تو دایم
لباس حسن تو از این مظهر ایستاد باشد
نور عاشق چهار است مانع جاک
حال با اگر آن نور نیست مانع
که باشد بحقیقت عیان حال حقیقت
اگر مظاهر و آینه مجاز باشد
بجوی در دل ما غم و دست زانکه کشا
از آن که در دل محمود جز ایار باشد
راز می خوان از کیمی که طلبیدن
اگر چنانکه دلا و دلم و نواز باشد
بشیر عقل مکرشهای عشق که آوا
قبولی کند آنکه عشق از آوا
برای این دل چاره مغرب تو کوئی
چهاره سامان اگر با چاره ساز

وله ایضا

مرا دلیست که در روی غم و دست نکند
درین مظهر هر آنکس که غم و دست نکند
سزایست که در دلدان و مقصود
کسی نیاید بیرون و مقصود نکند

کتاب جامع نفایس از دگر کتب
ذرا ساری که یکیم از دگر کتب
نجام ز کسست قلب میون آتیا

وله ایضا

دلی که بارخ و زلف تو عینش باشد
بجز از خم و شادی و کفر و زنا باشد
بود ز کفر و ز اسلام چندان دل
که زلف و روی تو باش و زوش تو
خود ز هر نفسا خوشتر از آنکس
که خوشتر از تو بود و خوشتر از تو
کجا ملک سلیمان غنائش نکرد
مرا که ملک فقر و در شکست باشد
مرا که جنت دیدار و در دولت
چو القاصت غنائش و در غایت
کجا زلفت دیدار و خبر یابی
تا که میل شیر و با نکیب باشد
بدون دیدار و غیر آنکه میسر
ببین که کرد هر که غیر تو باشد
برش دیده معاین و غیر هر که
نظر چنین کند آنکس که باقی باشد

وله بیا وید از مغرب و بستان
دین که هر چه گفت از جبین بر آید

بغایب آن حال توان دید
در خوشی جز مثال نتوان دید
بخیالش از آن شده قسایغ
که از هر خیال نتوان دید
خود کمال حال روی و را
بی حجاب جلال نتوان دید
روی او را زلف و جمال توان
دید بی زلف و جمال نتوان دید
ذات شخصیت در صفات کمال
بی صفات کمال نتوان دید
آفتابیت و ظلال نشان
ز وین ایزد ظلال نتوان دید
نیز در زوال مهر رخسار
بهر او را زوال نتوان دید
همه کرد سراب و محو دم
چو که آب زلال نتوان دید
مغربی هیچ چیز از آن عینا
بجز از تو و بال نتوان دید

وله ایضا

عنان بصورت اغیار یار پیدا شد
عیان نقش و نگار آن کار پیدا شد
سیان کرد و غبار آن نگار جهان
ولی چو کرد نش آن کار پیدا شد
جهان خلعت که کرد عذابا ویدا
خط خوشی که کرد عذابا ویدا
ای لعل عین منای حیرت
هزار گلین شادی و غایت پیدا شد

سرای حضرت جانان و پادشاه
در آن روی که ز کشتی بود کشتی
چو از هر که و با او بی غایتی
که ز او بدید که ز جلد و پوست کشتی
نوازیار میدان کار و دگر گشتی
بخواند و دم بر آن ایستاد کشتی
دلی چو چرخ یارید که ز هر چه چش
در آن دلی که ز کشتی بان جوش کشتی
میان مجلس و با کائنات چش
سری که کشت نجام و دم و سوس کشتی
پیش از بدین وصف خلق و غایت
از آنکه هر که بدین وصف خلق کشتی
نکست و کوی زندگین چو ز کشتی کشتی
کسی که میل دلش بر کشتی کشتی

وله ایضا

ز دریا موج که نا کون بر آید
ز جوی چو بوی بر کون بر آید
چو میل از هر که آب کوبید
برای دگر آن چو خون بر آید
که از هر که سوس و چرخش باز
کمی از هر که خون بر آید
چو از دای چو موج ز کشتی
خار آید و گردون بر آید
از دای چو دای چو موج هر دم
هزاران که هر کون بر آید
چو از هر که دین بر کون بر آید
چو از هر که دین بر کون بر آید

کمی در کشت لبلی فرشت
کمی از هر که دین بر کون بر آید
بصدستان کام و استار شد
بصد افغان و افغان بر آید
بدین کونست که پیش از کون
یقین میدان که او کون بر آید
بغنی هیچ دگر کون نکردید
بصورت که چه دگر کون بر آید
چو شمر مغرب و در هر لایحی
لغایت و دگر و موزون بر آید

وله ایضا

آنکس که خان بود و آید باشد
و آنکس که نه بود و نه آید باشد
سلطان در تخت شاهی کرد تزلزل
با آنکه جزان هیچ شاهی نداشت
آنکس که ز فقر و ز غناست منز
در کونست فقر از بی غناست
مرکز کشتی است و این غناست
همه از خوشی و دگر غناست
آن که هر یک از آن در کشتی
چون جوش بر آورد ز کونست
چو از دای چو دای چو موج هر دم
هزاران که هر کون بر آید
چو از هر که دین بر کون بر آید
چو از هر که دین بر کون بر آید

دل بجای از لب جانان بکار آید
هر که کای بر روی من آید
چون زهر شام ایام و طالع
که چو با مستغرق لسان و لسان
چرخ و زلفش کج و شام آید

وله ایضا

اند آمدند و طوفان آید
کفتن که تو ایام از کف آید
کفتن در سبب حال آید
کفتن هیچ وقت در نظر آید
کفتن هیچ وقت در نظر آید
کفتن هیچ وقت در نظر آید
کفتن هیچ وقت در نظر آید
کفتن هیچ وقت در نظر آید

روی من هر چه طالع و طالع
خست خالی بجان پاک آید
وله ایضا
از لنگه باد که جلد و مو آید
بکام و عرق خالی جال آید
ولی چو دیده باشد کجا آید
ترا که چشم باشد حاصل آید
ترا که دیده بود بر باد آید
اگر آینه داری از آینه آید
بیا بقبل تو خید ز آینه آید
اگر چادر زنی و غماط آید
حال من ز لعل و لب آید

وله ایضا

از لنگه باد که جلد و مو آید
بکام و عرق خالی جال آید
ولی چو دیده باشد کجا آید
ترا که چشم باشد حاصل آید
ترا که دیده بود بر باد آید
اگر آینه داری از آینه آید
بیا بقبل تو خید ز آینه آید
اگر چادر زنی و غماط آید
حال من ز لعل و لب آید

وله ایضا

از لنگه باد که جلد و مو آید
بکام و عرق خالی جال آید
ولی چو دیده باشد کجا آید
ترا که چشم باشد حاصل آید
ترا که دیده بود بر باد آید
اگر آینه داری از آینه آید
بیا بقبل تو خید ز آینه آید
اگر چادر زنی و غماط آید
حال من ز لعل و لب آید

کسوت بکوشد و بکشد
آن من و زحمان بر لب آید
چشم ستم چشم دلبران آید
مریم خاگر و دایره زلف آید
چشم جان را روی بار آید
یک زمان از کشتن خالی آید
کار او عشق و عاشقی آید
روی او را و بکشد آید
از زبان جلد و زلف آید

وله ایضا

طریق من و زحمان آید
طریق من و زحمان آید
زنگنه ای و زحمان آید
زاهل و زحمان آید

چشم ستم چشم دلبران آید
مریم خاگر و دایره زلف آید
چشم جان را روی بار آید
یک زمان از کشتن خالی آید
کار او عشق و عاشقی آید
روی او را و بکشد آید
از زبان جلد و زلف آید

وله ایضا

کسوت بکوشد و بکشد
آن من و زحمان بر لب آید
چشم ستم چشم دلبران آید
مریم خاگر و دایره زلف آید
چشم جان را روی بار آید
یک زمان از کشتن خالی آید
کار او عشق و عاشقی آید
روی او را و بکشد آید
از زبان جلد و زلف آید

درهتی جز در آن عالم نماند
 میکند از غم چون ماه از غم
 که می خواهم که در پای کوی نشیند
 کند از غم من من جانم در غم
 چون ماه من از غم من در غم
 جز که در غم من غم من

وله ایضا

چون او فکند پیش قهر را بکش
 از خود شکست ازین پیش کش
 باشد که غم من و غم دلش
 از او رفت منزل تمام او بکش
 دل آید از یاد تو منور گشت
 کوی که هیچ یادی نماند از من
 این رخ جان کباب عالی بن
 عروبت ناکه در وفا از من
 چاره ببرد از دزد آمد از هوا
 در دام نماند بر بوی حال و کردش
 مرغان من و مرغان دیگر
 باشد در دوش و قریه کردش
 از کشتی جان بکشد فکند
 بکشد تحت نظر ازین پیش کش
 چار اول از صاحبش بکشد
 چون با جراتش در دوش کش
 یا از جبهه دایره من در دوش
 کلاه سحر من من پیش کش
 تا به چشم من من من کش
 آید در وصل من من کش

است که شکست من من کش
 مرغ روان من من کش
وله ایضا

نقش است در لور من بر شال خوش
 آتش ز نور حسن و جمال خوش
 از دزد در وجود برای بجز خود
 آن نقش را که داشت من در خیال خوش
 آید باخت و بخت کایات
 در وی بیدید عکس حال و جمال خوش
 از نظم و لغز خود از دزد جمال
 جمعی کرد در صفت خط و حال خوش
 بید از کار و لغز و جمع کرد
 بجز باخت حسن و جمال خوش
 کس در جهان نداشت ز حال خوش
 آگاه کرد جمله از حال خوش
 با مرغی حکایت خود بر سر کش
 در مرغی خود دید جمال خوش
 طوطی شال خوش چو بید را بید
 آید از این سخن با شال خوش
 رسید کس چو کی غبار و سوز
 هم خوش کس در شال خوش

وله ایضا

مر از روی مردم در غم من کش
 نماند از من من من کش
 کند مردم مرا می کشند من کش
 کند مردم مرا می کشند من کش

للمن من من من من من
 که در چشم من من من من من
 کجای بر روی من من من من من
 که در روی من من من من من
 سودا را کند در من من من من من
 سکه را در من من من من من
 که از هر دزد خورشیدی نماید در من
 بیا من روی من من من من من
 در من من من من من من
 بر من من من من من من

وله ایضا

ما شرف عشق از جام ازل کردیم
 تا ابد هر که نخواهم آمد از من
 ما را از ما اکنون ما را من
 من جان ما را چو جان من
 چون من من من من من
 خوش من را بیا در من من
 مرغ من من من من من
 روی من من من من من
 من من من من من

کی تواند یافت در پیش من خوش
 هر که با هر دزد عالم را بید از من
 از زبان من من من من من
 سببی باشد که او شازده من

وله ایضا

نظرت من من من من من
 نظرت من من من من من
 اذ احلته غلبا حبه و رخی
 ز ابرام رخ چون نام نماید
 من که آید دلم از دگر نام
 را که من من من من من
 کس که در من من من من من
 مرا بیا در من من من من من
 مرا که در من من من من من

رو من من من من من
 من من من من من

یا که کوه ماه انشعور آمد باک
 که تا تو چهره خود را در آینه آید
 اگر نظر کنی بر این در آب کن
 تو خود مثل منی که نظر کنی حاشا که
 اگر آینه روی جانم را می بیند
 محض قول و سکوت و صانع و افلاک
 ولی زانکه امید و جفا که تو می
 مگر دل من سکن بیرون غمشا که
 تمام چهره خود را در آینه می بیند
 که هست عظم نام و لطیف و صافی
 چرا که شکستی روی که از باکی
 اقامت برشته با وجودت فیه و ان
 و لودیت ظل القلب با جود علی
 لا امل فیه بل لانه محلا که
 چرا که این جمیع کائنات تو را
 روانه داد بخوابی مگر بر حیا که
 ساحل ارج بکنند یحیرا زاره
 که هیچ بحر عظیم تو را نمی جاشا که
 ظهور تو نیست و وجود من از تو
 است ظهور تو لای له آن لولا که
 تو آفتاب منی و من نور سایه
 زانقاف بود سایه را بود و افلاک

وله ایضا

زی خنده صابکان و انجم و افلاک
 ولی چه سود که خود را نمی آید
 و هر شرفی که از این بر سر جسم
 غرور و کبر را که بشاود

روی که آینه باک فلست الهی
 و چه سود که هر که کردی آینه
 غرض تو نمی باشد وجود هر جهان در
 اما کنونی فی الکل کاین لولا که
 هر جهان تو شاد آمدن تو به خندا
 تو از برای چه دایم نشست غنا که
 هر جهان تو مشغول تو خود غنا که
 همه رغبت تو خاندند و غنا که
 غنا تو نیست و غنا تو از تو
 و این تو از غنا تو غنا را از غنا که
 جان من که شوق طاعت خرد غنا که
 اگر چه من بلی زک اما غنا که
 بیک قدم بوار شد از غنا که

وله ایضا

زهی ساکن شد در خانه دل
 گرفته سر هر که انشا دل
 قرآن کنی که او چشم و عیاله
 شد چه شور و ویرانه دل
 دل تو بی تو ندارد و زندگانی
 که هم جانی و هم جانانه دل
 بر جگر سوز زلفت مکر و ناز
 شده پای دایه و ناز دل
 چرا که پروانه شمع تو که جود
 بشد شمع غلت بر ناز دل
 که کمال سایه او است
 بهرام افتاد بهر دانه دل

بی خود بر دل باد هوائی ولیکن بریند بپاشد دل
 خرابانیت بیرون از دوعالم عده آخاورد بپاشد دل
 و بشوق دندان خرابانیت اگر تشنه افشاند دل
 دله از مغرب کیست پیوند که گوشت و گریبان دل

اگر چه بادشاه عالم کدای تو نام
تو از برای منی نفس از برای تو نام
جهان که چند از بندگان حضرت
ازان فدایی می آمد که من فدای تو نام
جهان عبادت و سست هم درم نهاد
و من بذات و صفتم هم درم عالم نام
هر وقت که منی و عمر توست این
برای آنکه حجاب غرور دای تو نام
روای عالم واحد جامع و اعظم
از او را از عظمت که کبرای تو نام
روزم من تو عالم بسوی من نکرد
میان همه که هم چه بود هم از تو نام
نظر خدایت بر کن که روی خدایت
از انکا است روی جان فدای تو نام
هر یک بر حقیقت که من اظهار تو نام
چرا که من از حق است حاجت تو نام

بگویند چون جهان در پیش غرق میگردد
مرگش آس که من مظلوم و سزای تو لیم

توبی و سلطت من در بحر کمالی
سدا و دست من زانکه در ضای تو لیم

ولله ايضا

ما اما الحاسم دور بار بود و اما
 با بار خوش خور و حسان کلام دل
 اندر در میجا و در در که می شکست
 بیش از انکه بود و در نفس تن کینا
 چندی در سال در اوج مضای
 والا ترا و ظاهر ابر آد است
 همه در جود با همه دار و ار کشام
 همه نقطه که اصل جود در است
 و بار بی تمام کجا و کداه و کجی
 اندر در میجا و در در که می شکست
 بیش از انکه بود و در نفس تن کینا
 چندی در سال در اوج مضای
 والا ترا و ظاهر ابر آد است
 همه در جود با همه دار و ار کشام
 همه نقطه که اصل جود در است
 و بار بی تمام کجا و کداه و کجی

باسم فرقا برادر گشتایم
بی سهری شاد و انوار جود مایم

نامتو جهان نمای داشت
 نامتو نامتو الهی
 شد صورت واجب الوجود
 هر چند که بجهل و کسوت
 بر توستان و در عکاس
 اما روی جمله علوی
 بیاور عین اشفا
 گوید و بیا که روح بخشیم
 چون بطلب بجای خود بخشیم
 هر قدر بزم و شرف و شمس
 هم ظلت و جلال جانیست

وله ایضا

هر که دیدیم روی تو دیدیم
 هر که دیدیم در اسم روی تو دیدیم
 هر که دیدیم در انوار تو
 هر که دیدیم در انوار تو

اما روی تو نیست و نیست
 روی تو حیوانها را نمائند
 در دیدن شعله ایست و عالم
 نامتو نیست و در اوست نباید
 در ظاهر و باطن مجاز و حقیقت
 هر عاشق دوازده در حاکمیت
 سر حلقه دندان را باست خاوا
 از روی لعل حال پرسید که اودا
 سودا زده طبع هنر تو دیدم

وله ایضا

تا هر که دیدیم و فرات گذشتیم
 در حلقه جهان و فرات گذشتیم
 اما هر که از کشف و کرامت تو
 در حلقه تو از کشف و کرامت تو
 هر که از این خورشید و ماه تو
 هر که از این خورشید و ماه تو

وَاللَّهُ أَيْضًا

شاست و ترا بستم یادید
 از روی نیکاو همچو پیش
 چون بستم خوشندام بستم
 کرد سر کویان پر روی
 سرگشته او بان چرخ
 بادست زکار و بار بستم
 و ما بخودیم در محاسبه
 و مانند بنده کوشینان
 و دست بخت نیست کردیم
 ای سلفی الان بی کفایت
 ناست غم و دریدم و خود
 و نگریدم مغرور وار
 آشفته نلف از نشتادید
 سودا و دکان بقرارید
 مانند لای ترا ب جوارید
 پیوست جوی چرخ و رسد ارید
 آشفته او جود و زکارید
 با عشق چه مرد جکار و ولیم
 از حریفان در محاب دارید
 یکسر نگار و اسکندارید
 در هستی خویش یاد ستارید
 دست بخت دارید
 دوده قدحی کرده و جادید
 و ز جیب غم سر می بارید
 ای در دست می نگار و وارید

علاو اشک خون و لبم ایچشم
مرامتت جهان که کردار من
علا عشق تو فانی کرد از من
چنان بانی شدم آنگاه عشقت
کون از مغرب رسم بچشم

وله ایضا

مهر من بود صورت جان بچشم
دهد حسن ناب و اضطر می آید
نویست بچشم نظر بچشم از هر طرفی
کجه از دیده اخبار طمان بچشم
میکنم هر نفسی دیده از نور توام
سوزش بچشم سینه تو از سینه
که هر چه از من در دل بچشم
نویسم و بچشم در دل بچشم

نور از لبی من به من بین
جند کوب که تراورد کرا من بین
وله ایضا

ما از میان خلق کنایه گرفته ایم
دامن بخت بهر عالم نشان ایم
از هر وقت و هر شاه و پادشاه
مرکب کشته کشته بهر کار سالها
سدا دوست ایم چون انصاف
نور از لبی من به من بین
مرد میان کرد و عساری گرفته ایم
چندان بی سوار پادشاه و دیده ایم
با انکه هیچ کار نیامد و سوز لب
اوله ایضا

وله ایضا

من که در دل تو از لب من بین
نم که لب من بود و آفتاب من بین
که با جمال تو از لب من بین
مکر که در میان را بخواب من بین

سرجه چشم من چکلی
پیشد شد از قراب کوهین
عزبت گذاشت فرام من
سیداب شد از آب کوهین
برناوت عیان جان و دل را
انجانب تو جناب کوهین
خوالم کشوم خراب چشمش
تا کی باشم خراب کوهین
زین من مدار میخواستار من
سرکشید و افتاد کوهین
اگر کون مغرب بلطفست
بکشاکش طناب کوهین

وله ایضا

ای طمان از دانت بکشت فاکت
وی عیان روی تو در غلغله
مدتی بی مدتی در روز و شب
بود دایم با تو خوش و فاکت
سکندنی روز و شب و روز و شب
بر مدار خورشید و ماه و فاکت
مهر خرویدی هم بر صفت و هم بکشت
در همه حالات و محلات کوهین
علم ذاتی از لایق و محروم
گاه کردی بی و گاه انباشت کوهین
عین حیل و حیلان و راه
چون کاه می کرد و در طاب کوهین
موجات کون محتاج وجود
پس بر او از اگر و حاجات کوهین

من که بر روی پای و طاب کوهین
شاه و حاکم و حاکم کوهین
خیال جهان و جهان کوهین
عزت و حقیقت و حقیقت کوهین
مذلت از حقیقت نام و حقیقت کوهین
بالت و است و است و است کوهین
اگر کشند منست و طاب کوهین
از آنکه من هر چه و از آن کوهین
مرایج کنایه و حلاله کوهین
کس حقیقت و حقیقت کوهین
چنداده و حور و دل مغرب کوهین
دیان و حاکم و حاکم کوهین

وله ایضا

ای و طاب کوهین
بر و از رخ و طاب کوهین
حسنت که هر طاب کوهین
و آنکه و طاب کوهین
با چه بود و طاب کوهین
پیدا شدن و طاب کوهین
بر کن و طاب کوهین
ای و طاب کوهین
برقی و طاب کوهین
بن کاف و طاب کوهین
ظاهر و طاب کوهین
از روی و طاب کوهین

ای که همه حشمت از هر طریقی بود
 شکل وضع در صورت و مایه آن
 و غیره صیبه موسیقی سرور زده
 در تارک گفته در سقاات گون
 برده سلطان ظهورت نامکش
 سوی صحرای شکر و آیات گون
 از ظهور آفتاب روی تو
 گشته ظاهر سله ذرات گون
 و در فریغ نور مصباح بخت
 که کعبه غریبه شده شکات گون
 دیده اسرار صفات روی او
 سحر بی در وصف و آیات گون

وله ایضا

ای که بختی در ظهور خویش
 دی نخت بهمان بود خویش
 باد و عاصف و طالع دایما
 عشق باوری در حضور خویش
 و در حضورت هر دو عالم بود
 در همی خواهد ظهور خویش
 مدبک با کس نه بکسر و القات
 حسن رویت از غرور خویش
 باز چندی در قماشگاه راز
 جنت خود بود و جود خویش
 در قماشگاه بخت ذات خود
 بود حورای تصور خویش
 خود بخود داد و ستد و بخر
 بشود هر دم زبور خویش

تا کند بهر درختی حضور خود
 سوی خود بود و ظهور خویش
 چون شمع بی آفت و آفتابان
 گشت طاشق از شعور خویش
 دیده حضور عوهای بیکران
 حیرت آورد از غرور خویش
 جل کاشان خود در خود میدید
 در عجب ماند از امور خویش
 ناز صیبه روی مری می دید
 آن سیمان باطل و خویش
 بر سر راه بطریق افتاد و رسید
 مغرب را در عبود خویش
 از روشن جودش در او بر گشت
 نام او جواد مور خویش

وله ایضا

آنست که از من فیما من
 عشق باور دایما با خویش
 خود بر نی پند از روز و شب
 هست خود را که صم کاه من
 جلای ذات او باشد تا آن
 چون بر صفت خود در این دگر
 بسجده حشر و آید در معاع
 کرد و او را هر دو عالم بر من
 سر و صیبه در دو عالم بر من
 در خود آید بدلیاس جان من
 هر دو جود بند هر آن من

در عالمی چنین که هم در دست
در این جهان و در دست خود هیچ در دست
ایستایی که کسی آن را نداند
هر روزی که در نظر تو بودم کن
چون در غایت خود در دوزخ است
چون در غایت خود در دوزخ است
شکن دل شکست خورده و بیرون
کوه و شکست است این عالم
در خلق جان غریب اندازد
او را بدست خویش برادران

و در ایضا

ای دست بیار نظر منظر کن
در عهد جان و دل شیدا نظری کن
اول الفتح خویش بدست خویش
و آنگاه در آن بهین بخت نظری کن
تا رنگ بر خایت را رخ نماید
و آنکه از رخ آن آفتاب بود نظری کن
آنکه جهان چون شود بالک
بر آینه بان و صفا نظری کن
اگر دید و اشی که بود در طریقت
بر سر خود اندر رخ عذرا نظری کن
هر چند بدست صورت بیای بخشاید
و آنگاه در آن صورت زیبا نظری کن
مهرای عالم فلشاکست
جز از صحرای آفتاب نظری کن
و در دوزخ و در دوزخ خود را نظری کن

دل ظاهر و دل هم است در دست
در چهره و دل هم است نظری کن
چون آیه اسم و سمای تو آمد
در آینه اسم و سمای نظری کن
بحریت از غریب و لولولا
و بحر بر از لولولا و لولولا نظری کن

و در ایضا

قطر از خود ریاد مرزب
قه از مهر و الا ده مرزب
مرد امر و بی هم از امر و زکی
از هر دو و ی و فر دادم مرزب
چون نمی دانی زمین از آسمان
بیش این از تو و بالا دادم مرزب
چون اصول طبع و سبب نیست
از شما از شما و نا دادم مرزب
در گذشت از غی و اشیات ای پسر
هیچ از الا و از کلام مرزب
که گویند که کار اگر فساد
رو فلک جان خود را دادم مرزب
نامدانی من و او را که کیت
با رخ شورش اقیانوس دادم مرزب
مهر آدم علم اسرار حق
تا کی بر هیچ از شما دادم مرزب

و در

آنکه بر جلد اشیا کثرت است
مهری را گفت ز اشیا دادم مرزب

دلخیزم که باشد جان جانان
 مدام آن دل و دماغ جانان
 دلخیزم چو آینه که دایم
 درویشم رخ زیبای جانان
 سوزد بخت آن دل را که بگذرد
 بنات و ضایع شود جانان
 دلم را بخت پر وای دل و جانان
 که ناپرواسته شود جانان
 بشان کشتی اندر افلاک است
 مدام از جنبش و ربای جانان
 درویشی دارم از غوغای عالم
 شد خالی بر از غوغای جانان
 سوز دارم که دارد سر از زین
 و روانه خنجر در پای جانان
 دماغ جانان می دارد معطر
 نسیم زلف مشک آسای جانان
 روان مغربی بر شور دارد
 لب برون پر شکری جانان

وله ایضا

کجایم و غایت باختم در کجاست
 کج جا ز این کج چون شدگان کج
 جانان از عالم نام و نشان آمد
 بپشتان شده تا در آمده و جانان
 تا که آمده و خوابش آید دل کج
 تا خراب آباد و آید سر بر جانان
 در میان آید و نشان از اندیشه
 با شاع و غایت سده و اوان کج

چرا که شمع جانان در غایت
 کار و لعل آن در دامن و جانان
 دل بر میخ و رنج بر کج رسید
 آمدن تا که بدست از کج جانان
 در شب تاریک و در غایت
 آفتاب تا که آید جانان
 آفتاب در زمین دل و آید رخ
 تا زین را که بگذرد از جانان
 تا بختی که در غایت و در غایت
 مغربی بر دل و در غایت جانان

وله ایضا

چرا که شمع جانان در غایت
 کار و لعل آن در دامن و جانان
 دل بر میخ و رنج بر کج رسید
 آمدن تا که بدست از کج جانان
 در شب تاریک و در غایت
 آفتاب تا که آید جانان
 آفتاب در زمین دل و آید رخ
 تا زین را که بگذرد از جانان
 تا بختی که در غایت و در غایت
 مغربی بر دل و در غایت جانان

سجملہ کراچی ریکارڈ

جنگل مراد و پیشی که مغرب است
کهماست که این حکام اورجما

ولمّا انصبا

[illegible]

ولم ألق

چشمه در پیش آید و گشتارم
و زمانه ای جهان باغ و پیشانم

کز آتش کز زبا وقت چرا دانا
کز کرد و خاطر آتش بر زبانم

چو در دل دیوانه درویش خیر و بد اند
 ای دل سرکشند خیر و بد بر لب خوش
 مالم بگویند و روی خوب و بد لغش
 جان ندارد و تنی بی آداب و اندک
 کفر و ایمان پیش و پشت و روی کد
 چون که با روی آری به خند از دستش
 وصف کفر زلف و در پیش روی آفت
 روی خندان چون که حسن روی او بآید
 ماه تابان چون که کشت افروز و پیش

حلقه و خجیر آن بخور خندان دم
 همچنان می باشد سرگردان و حیران
 از شراب و شاهد و شمع و شبنان
 کج جان در باغ خجیر در راه جانان
 پیش زلف و روی آید از کفر و ایمان
 چون که با روی آری به خند از دستش
 هیچ از آن کافر پیش از یسما دم
 پیش حسن روی و آرد روی خندان
 مغرور و پیش مهر از ماه تابان دم

وله أيضاً

ای چو یکی بستان من آب سعاد تو
جام حیات منیچ بر نوبی از آفتاب

جام حیا نه غای من صورت شکوه
حل شد از ظهور تو چراغ استوار

نغمه خوی و ملهم مزارع خوی و اطمینان
داد ندای بندگی محلی علی الصلوات

آست برون درون و آنکه بر این
 معاری آن خطی بر آنکه هر یک
 ظاهر آن منظر بر دار عالم نظر
 و شرف است این جهان روی از آنکه
 و آنکه آنکه آنکه آنکه آنکه آنکه
 و آنکه آنکه آنکه آنکه آنکه آنکه
 و آنکه آنکه آنکه آنکه آنکه آنکه

وله ایضا

سنت من و طاعت بر آنکه هر یک
 که از این آنکه آنکه آنکه آنکه آنکه
 و آنکه آنکه آنکه آنکه آنکه آنکه
 و آنکه آنکه آنکه آنکه آنکه آنکه
 و آنکه آنکه آنکه آنکه آنکه آنکه
 و آنکه آنکه آنکه آنکه آنکه آنکه
 و آنکه آنکه آنکه آنکه آنکه آنکه

چون از خانه از آنکه آنکه آنکه آنکه
 و آنکه آنکه آنکه آنکه آنکه آنکه
 و آنکه آنکه آنکه آنکه آنکه آنکه

وله ایضا

گاه ماهی و که ماهی تو
 هر زمان که تو و که تو تو
 و آنکه آنکه آنکه آنکه آنکه آنکه
 و آنکه آنکه آنکه آنکه آنکه آنکه
 و آنکه آنکه آنکه آنکه آنکه آنکه
 و آنکه آنکه آنکه آنکه آنکه آنکه
 و آنکه آنکه آنکه آنکه آنکه آنکه

وله ایضا

چون که در هوای ام و خانه

مرستی چو لسانی بود گمانا باشد
 همانا جوهر و سنگ بود و ^{معدن} معدن
 الای و اهل عابدین و در و ^{معدن} معدن
 نداده دل ابدلدار چو دلی ^{بسی} بی
 نلب ایمن و حاتم الای ^{بسی} بی
 نوی چون مردم دیدن از ^{انسان} انسان
 زاده و سید که از ^{انسان} انسان

روزی که است و در میان کشاده
 لسانی میانی مراد و ^{معدن} معدن
 مران و مرید و مراد ^{معدن} معدن
 که راه درم جانازی ^{معدن} معدن
 و آب و تخت در نشین ^{معدن} معدن
 و باستانه انکی ^{معدن} معدن
 که بر سبزه کی ^{معدن} معدن

ولمّا أتت

هم زیاده از این خورجید مانند
 بدو و جوهر خرد و بی و مانند
 خاک نره و در دست و پا مانند
 کوه را قیامت و با خود
 قند و در نهان اسرار و مال
 لب و با ما و کشید و با خود
 دست بکر و قند و در با ما
 عجب شکر و کوه و با ما
 یون و در نهان اسرار و مال
 هم زیاده از این خورجید مانند
 بدو و جوهر خرد و بی و مانند
 خاک نره و در دست و پا مانند
 کوه را قیامت و با خود
 قند و در نهان اسرار و مال
 لب و با ما و کشید و با خود
 دست بکر و قند و در با ما
 عجب شکر و کوه و با ما
 یون و در نهان اسرار و مال

نیست و اما بیان دین و تقاضای
 کجاست و خودت کرده ام اگر
 شد از دوری بخیر شدی مری خیر
 عزیز و ما جزو سگین نیست
 که جان من از او و دهان
 یا از تو سرگشته و هوامان

ولمراضنا

ای و ریش هر لباس و پیچیده
خود را بدین امر هر دو عالم
در دیده را بجز یک چیز
ما را از پیچیده گشت معلوم
ای چه مرغ لا اقبال
کی مرغ شوی و باز گردی
در چشم و گوش و در دوزخ
بشکاف کن سینک این پوست
کشاید و بال را پس و فلاد
و بوی آن در دوزخ

هر که زسد کوی میبزدک نافه بطریق و ناسپرد

المراضة

از راه مشرق است بیاواز آمدند
 از کجاست سوی کوهستان میروند
 از قزوین قاصد هر جوان دلیر
 بخان بدین جهان ز سر ابرو میروند
 محبوس گشتند بحال عشق
 از روی است این همه در غم میروند
 آنکه در دیو است شمع شوق
 عالم را یک مدینه بود گفتند
 در دیو پند ز نامت میروند
 بیاوده شیر مست و افواج کباب
 عالم مثال علم و طالع صفات
 این ملک ملک جستم که اسل شد
 آن تا به از او نیست و پایگاه

ارشاد یزید کرد و مردم بفرست
 بکافران و غیرت کف از کافران
 از خان و سواران و اعیان ایشان
 اعیان حاکمان و عیال و اعیان
 عساکر و مردم و مردم خوف شدند
 از یزید گفت و اسرار یافتند
 این کفر و غیبت و کفر و غیبت
 کفر و غیبت و کفر و غیبت
 و یزید و یزید و یزید و یزید
 و یزید و یزید و یزید و یزید
 و یزید و یزید و یزید و یزید
 و یزید و یزید و یزید و یزید

والمرأى

لا آمنت حنای و بقاره
 چشم حیات و مهر زمانیت
 بن مردم فرستد جان تازه
 غایب بجزه جان تازه
 کار بی شیری از قیاس تازه
 کار بی شیری از قیاس تازه

نه نایب دل جهانده سوار
 و صادم لول و مر جاز شاده
 هزاران لعل و مر و ایدید
 خنده زان لب و دندان شاده
 سربلند مراد و جان و در دل
 هزاران روضه و نشان شاده
 غایب هر زمانه مخفی
 بار و حجت و برهان شاده
 نویدم دم و دم بر حفر دل
 دست خورشید و پلار شاده
 بیاییدم از خاستگاه
 بسوی جان و دل همان شاده
 چرخهای بیاید ماهه از راه
 برای و فرستد خوان شاده
 قدیمی عهد ساز و عهد
 کند با من و بیای شاده
 و فیصله و خورشید و کرم
 نویدم هر روز و زمان شاده

وله ایضا

آنچه میدانم از آن بگویم باید
 آنچه بخت و اغیار گویم باید
 دارم اسرار و دل و جان مخفی
 اندک از آن هم اسرار گویم باید
 که چیز از آثار و روز آمدن
 سخن چیز و راهوار گویم باید
 سخن که و آنرا نگفتم با کسی
 هست اما نه که و در این گویم

سپهر و نور و صورت و عطر
 همه و گوشه دل خاد گویم باید
 آنکه از هر چه و چه و آنکه
 علت و موجب آنکار گویم باید
 وصف آنکه که در کعبه و آنرا
 بر سر کعبه و باز گویم باید
 سبب آنکه که در همه عالم ظاهر
 کشت و رگسوت بسیار گویم باید
 سرای نقطه که او هر نفسی در
 سیاه دیده بکار گویم باید
 کرم و دیر از و دست نقطه
 رجه که دیده راد و ار گویم باید
 سفری جمله که در دست حق پاد
 آنکه گفتی و بگفتار گویم باید

وله ایضا

نه خصله و درین دل بایست
 گفت که گفت گفت که در آن گویم
 گفتن من
 که از آن گویم
 خواهی من و زان شب که چو کند
 بکند ازین من و درین ملی و تو
 او و تو و تو و تو و تو
 از خود و درین شب که چو کند
 او و تو و تو و تو و تو
 که از این جهان که در و کند
 و آنکه من که گفت و درین گویم
 تا آنکه ازین شدت و درین گویم

جز بهای عدالت که برین بود و تو گدا
 که صد هزار نفوس را از دهنش برون
 ای مغرایی پیشانی خود نشیند مغرایی
 زار است اندر دهنش چو شید برون
 درین ملک که هر چه حقیقتی
 که چه بود جز دهنش و کا چه بود برون

ولما یضاً

آنکه تو خورای این کنونی بی تو گدا
 بر مثال پادشاه خود در چو دهنش
 تو غیر برافروخته که در جای خود
 کی تو ای کشت یکا با چنین شرا و بی
 در میان کبابی اندر خود نظر کن
 بر حال و حدیث خود چو در میان
 خور که زانکه بگری که بر افروخته
 لغز و کرمش پاری ز خود منور
 تا همان حاجت که خواهی هم چو
 تا هر چه چو می که می پیم از خود
 رو و ترا راه بی پای بهمان کرد
 تا به طراوت راه و انداز و بی
 تا تو این چنین گدا و بنوا و غلبی
 تا تو و چو می قباد و بکفاده و خردی

که چو از خود سید تا با نیت
 مغرایی و چو خود تو خور شدی و با خود بودی

سوزش که آبی سوسوی
 زجر کند که دیرایی مجوی
 سفر کن از من و مللی که دای
 که در کن از تو و او بی که او بی
 چو ایرون آس کرد خود کردی
 چو آب آشفته سر کرد آن چو بی
 پیشانی خود در هر زده کردی
 بر پیشانی بود در سوسوی
 تو باری پادشاه اندر خود سفر کن
 بگرد عالم اندر چند بوی
 در ای بر می از خود و اینوی
 که آلم کرده آخر تو گوی
 ز خود او و اطلب هر که کردی
 اگر چه ساهل از جنت و جوی
 کلاه فقر را بر سر سالی
 مگر و فقی که نزل سر کوی
 یکا سر کوی او کرد و توانی
 که طفلی روی چو کمان و کوی
 نو بگر و شو چو آینه که طومار
 سید کرده و با خود و روی
 نصیبی مغرایی او خوان و جانش
 بیای تا که دست از روی مغرایی

ولما یضاً

من و سوزش از شربت که از دست
 تا خوشتر از شربت که از دست
 و تو و سوزش از شربت که از دست
 تا خوشتر از شربت که از دست

نه سالی و اینک بهر در خط است
 بوی آغز ز من هنوز اندر حسی
 دعوی ناکرده خود را از خودی مجتهد
 خلق با دعوتی بگردن بر و از ابدی
 تو می بینی از این که خودی بجز خودی
 بر حق اندم شوی که خودی تو کردی
 اولت از حقین باید که بشی
 که خوانی بر راهی لب نشی
 ابتدا نیست در راه این جز لب بند
 انتخابت حق را بشی جز لب حق
 ابتدا و انتخابی که بود آن از حق
 و از هر که در لب بند از خودی
 غفلت را می بطلد کن بر روی حق
 تا زلم بخشد خود بدست او دمی
 روزی که روز را شد در هر روز
 تا قدم از طلبت از خودی برون می
 بعد از آن چون مرغی از راه دور
 به روز و راه را بدو اندازد اگر دور

وله ایضا

داره نشان باری هر لری بجا
 سیم حال و پیش از روی هر کار می
 جو روی نام هر دی نامش
 بر سطر احوال از خط هر عدا می
 عکس از انست هر چه در کار
 نمیشد از ان کاست هر چه در کار
 اندر و بار جا زبده هفت ساکن
 سرشته از لب او بر لب هر کار

چون باد در دل من دایم قرار دارد
 این اوجم در دلهال که بران قرار
 چون دست و توانم من جای تو دارم
 بود زهر جان خوشتر از ناله
 که روی و دهان دل را یادگار است
 خوش باشد با عبادت و دست یادگار
 بهر یاد کنی بزم نام و رو سید
 از سر زلفت تو هر روز و هر یار
 که حق من بر روی برون گذارم اندا
 باشد که لحاظات بر من قد گذار
 روز شمار دایم کا نده شمار نامیم
 من کیم که آیم آن روز و شمار
 جای که هر دو عالم از هیچ کج آید
 من خود چه چیز باشم با هیچ کج
 روی زایارم دست از کج بلاق
 از هر کج که عالم بر وی عالم بخار
 با کفن جهان خراب هر دو عالم
 تو کی می بکشی از کج بجا
 ناکست از هستی بر کج رو نیایی
 از روی که هستی تو کج اوست یاری
 مکار مغربی بکند و یار و یار
 ناود بر من است از کج بجا

وله ایضا

ز کار و زلف است هر کج از کج
 کج ساکن است در ملک از کج
 بر کج از کج است هر کج از کج
 تو کج از کج است هر کج از کج

با این کل پنج باغست که در کج
 کل صد ملک بر آمد به او از کج
 هر کار و کار و کار و کار
 توان گفت بوی بوی بوی بوی
 بل از طایفه او که باشد دیک
 جان جوید بدلت را که تو را از کج
 کل او دست کن از کج تو را
 میوه کرم که در دلهال دارد کج
 ای دل از کج خود که در کج
 لب و باید و کار و کار و کار
 تو زبانی کل هیچ زبانه و کار
 مغربی حیدر مدید از کج تو را
 سرچند که داری که زبانی کج
 کج باور کند فلسفی معتزلی

وله ایضا

جوی عرف نایاب از کج تو
 جوی من جیب ذی شوق
 صفت آن و هر چه در کج تو
 که در لبی بهر جوی تو
 برون از کج تو عجب جستم
 میداشت کاسته در کج تو
 نگار دید اندر جیب جستم
 چه بر کرد و جوی جوی جستم
 الا ای من عمار دلبار
 جان پر کرد و شان و شوق
 که اندر جوی و کار و کار
 زده و صفت و طایفه و طایفه

دلا از چشم سستش خد کج
 که دم ترکست و هم سست و کج
 دلا در کج ساکن چون دلا در کج
 چرا بصر و آرام و سکون کج
 تراد چند و جوی مغرب یافت
 اگر چه بر تو از چند و جوی

وله ایضا

مرا غلوت جان دلبریت به کج
 که هست جان و دم در حال کج
 در ان مقام که جانان جانان
 بود مقام دل و جان فنا و جبر کج
 سر و سالت از ان در کج
 چرا که عرش عجبست عجب کج
 تو بخت که بخت جان تو بخت
 مرا عشق تو هم نیست در کج
 که بزم دل و جان را که در مقام دقا
 تو هم در بخت تو مرا هم جانی
 نفس تو جلوه روی و جلوه کج
 چه جلوه روی کون و چه جانی
 تو را بیدار کج دلا در کج
 تو را عرض جان اگر چه جانی
 ز چشم من همه اکون تو کج
 ز غفل من همه اکون تو کج

ز سر پیشو بعد از این اگر شوی
 از دلهال انالقی و دل جانی

ز سر پیشو بعد از این اگر شوی
 از دلهال انالقی و دل جانی

چو شب چشم دل تا حال او پی
که صورت خود تا حال او پی
را قناب و خوش کرد با چو سدا
که عید محافل تا حال او پی
اگر چه جلد جان هست مایل او
چو آفتاب بر آید ز حال او پی
خیال بازی اوین کرده در خیال
فکند بر رخ خود تا حال او پی
خط و خیال همان تا بکی بدید
حال او در خط و خیال او پی
بخت آب ز حال جیات او سلب
همان تا بکند تا حال او پی
بندای جد او چو کشته محوین
یا هر صندل تا حال او پی
چراو حال دل خوشین شو ی غافل
بوی دل نظری کر که حال او پی
رضای نظری و ام کر و نیک
کتاب دیدن کامل کمال او پی

وله ایضا

جدا و است که مستی مغرور
کمی که جزو نماید که مغرور
جدا و است که مستی مغرور
کمی که جزو نماید که مغرور
جدا و است که مستی مغرور
کمی که جزو نماید که مغرور
جدا و است که مستی مغرور
کمی که جزو نماید که مغرور

چو چشم بود که مغرور
چو چشم بود که مغرور
چو چشم بود که مغرور
چو چشم بود که مغرور
چو چشم بود که مغرور
چو چشم بود که مغرور
چو چشم بود که مغرور
چو چشم بود که مغرور

وله ایضا

نور چو لعل که تا خفا فانی
کمی که بکشد تا فانی
از آن چنان که هر خط ما را
رخشتم خلق تا بید فانی
چو خطی مستی یک لحظه موجود
نمی شاید که فانی تا فانی
اگر در بای و اعراس کوی
چو قطره میداران دریا فانی
از آن پس که هر چه آید بجز
حیات جلد محو فانی
رخز می که رنگی باز کوی
چو گل در جلد آخر فانی
دو در ایام یکدیگر درون
کدامین با شمع ایجا فانی
سر کلاه و چنان فانی
کتاب کجای بخت فانی

بمان مغرور چو در اراکن
بمان مغرور چو در اراکن

وله ایضا

تا تو اندر مراتب عدی
کردی که هرگاه و کاه صدی
لین و افتر و قشر و الحی
جسم را دروغ و دور و احادی
بنی هیچ خالی از کثرت
نادرین معرض و در بر صدی
کاه ابریا و کاه با زالی
کاه جبری و کبر و ریددی
بلبل و فوجا و دبستان
کلخ و ماهر و مهر و قدی
خوب روی هر روز و روز
رنب هر ملت و خط و حال
حقیقت ترا همان ولایت
کر چه او و او این زمان و ولایت
کر چه در اسد و لغت و بیاد
لین و رفات و اصل و اصل
پیش ازین بود مغرور از لب
مدی شد که کشته است اندی

وله ایضا

رخ دلدار و آفتاب فوی
چو فای و در احباب فوی
خوب و شید است محو و خیر
ابو و روی آفتاب فوی

شدیم که چو چشم بقدر
بود مشک و آفتاب فوی
بر سر عجز و بی اختیار
سر راورد و چون جبار فوی
نوسالی بر چشم اصل طبر
کر چه دعی که آفتاب فوی
تا تو هستی عتاب و ایت
سبب و عتاب فوی
نکرم ترا هیچ حساب
باز دیدم که در حساب فوی
بر وقت این عذاب کوناگون
علت این همه عذاب فوی
انکه ناخونده باده از لب
ست کردید شد خراب فوی
و انکه هر که در مانع او شنید
هیچ روی این شراب فوی
مغرور از خطای کس نیست
انکه او است از خطای فوی

وله ایضا

نشدت قبل از آنکه نیدانی
فانی با طایفه و اله و غیر
نشدت عذاب و ملامت
و لیس و نه و لیس و نه
چرا و چه و چه و چه و چه
فانی با طایفه و اله و غیر
نشدت عذاب و ملامت
و لیس و نه و لیس و نه

بحر و خلق و تمام این خلق
که در این خدای و در این دنیا
زهرت ملک و روضه کجاست
دلت غمناک و دلش در این دنیا
بهر کس کسوت و برای و در این دنیا
دلت به غلام لایزال و در این دنیا
بهر کس و از سر بیست و در این دنیا
ایمان خضر و سکر در این دنیا

وله ایضا

در این عالم کجاست و در این دنیا
که در این خدای و در این دنیا
دلت غمناک و دلش در این دنیا
بهر کس کسوت و برای و در این دنیا
دلت به غلام لایزال و در این دنیا
بهر کس و از سر بیست و در این دنیا
ایمان خضر و سکر در این دنیا

من در جهان و در این دنیا
من در جهان و در این دنیا
من در جهان و در این دنیا
من در جهان و در این دنیا

وله ایضا

چاشنی که از آنکه و کاه کاهی
چونش باشد از آنکه چون من کداهی
دلت غمناک و دلش در این دنیا
بهر کس کسوت و برای و در این دنیا
دلت به غلام لایزال و در این دنیا
بهر کس و از سر بیست و در این دنیا
ایمان خضر و سکر در این دنیا

وله

و در این دنیا و در این دنیا
و در این دنیا و در این دنیا

بدرید از این نظر که در این دنیا
از این نظر که در این دنیا
دلت غمناک و دلش در این دنیا
بهر کس کسوت و برای و در این دنیا
دلت به غلام لایزال و در این دنیا
بهر کس و از سر بیست و در این دنیا
ایمان خضر و سکر در این دنیا

وله ایضا

فراتر از این و در این دنیا
از این نظر که در این دنیا
دلت غمناک و دلش در این دنیا
بهر کس کسوت و برای و در این دنیا
دلت به غلام لایزال و در این دنیا
بهر کس و از سر بیست و در این دنیا
ایمان خضر و سکر در این دنیا

همه اینها نیست و در این دنیا
چرا غافل از این و در این دنیا
دلت غمناک و دلش در این دنیا
بهر کس کسوت و برای و در این دنیا
دلت به غلام لایزال و در این دنیا
بهر کس و از سر بیست و در این دنیا
ایمان خضر و سکر در این دنیا

وله ایضا

ایمان خضر و سکر در این دنیا
دلت غمناک و دلش در این دنیا
بهر کس کسوت و برای و در این دنیا
دلت به غلام لایزال و در این دنیا
بهر کس و از سر بیست و در این دنیا
ایمان خضر و سکر در این دنیا

من است از لبانی ناز می
 من از کفایت و طرب و مقام
 جان من نازد باشم که حاتم
 مراست آفتاب یاری که کرم
 از ای آفتاب سایه که
 نور شدیدی ز سایه از او
 ز لعل آری نام چون شد
 یگان سایه ام ای مهر تابان
 تابان و عالم معرفت را

وله ایضا

ای صفتی یافته بدول تو فوری
 در سینه جان آتش رسا تو
 هر چه بی تو رخسار تو
 تاب تو خورشید بود که رستا

در جنت و دوزخ و شایع حالت
 سرت چنانست که از آید
 در خلوت چنان دل رحمت جانان
 ای معجز از ملک سلیمان چنان

وله ایضا

صاحب آفتاب از رخ خود میگذا
 برست که کجا هر چه کرد عینیت
 جود از لب و لبان یکدست عینا
 بر او بدو خاتم که نظر کم برست
 رخ اگر چه یاباید و وقت عینا
 تو که چو خورشید میانی روز مست
 بر او که می روی و دست تو
 مست و مست که کعبه و کعبه
 تو که بر لب جعاق عراقی

باشد تصویر ای ابرو دم میل خور
 که از خود اندر ده جان شوی
 و غیبت عالم توانی منصف
 چو است ترا خصل و قوت

مست

ترا که دیدن باشد نظر چگونه کنی
 ترا که هیچ ز حال خود در بند
 کرده هیچ مراد می باشد چگونه کنی
 ترا که نیست خبر از جهان زبرد
 نکرده محو و فراموش نقش لوح
 چو نیست هیچ و خوف و حساس
 کند که که است سخن و مسائل
 مغرب چو ریحی ز دوزان روان

وله ایضا

اگر بی باغ و جویایا ایها الشیخ
 جام و سر و خیمه بدار ای محسن
 و از خیمه و بکام من بخت
 شایسته عید تو اندر دار خاند
 و لایق علی من می خور

تو که چون فصل و فصل من تو چو فصل
 اما نظر از حلی اما نظر از لبانی
 نوری از دیدن عشاق نظر در بر رویا
 نام من بر چه چو که کعبه و کعبه

وله ایضا

ای و عشاق دست محرم غالی
 ما بر تو هر دو سایه خورشید غلام
 و هم از لعل و سبوت و بیست
 که با غالی از لعل و سبوت و بیست
 هم و ظاهر هر دو در ملک و سبوت
 هم و در عالمی بخار تا از بخش
 تقدیر هم تا مانع بر دل شود
 ای که کاین روی از راه خودی
 من و تو ای کاین روی تا به هر دم

تو که چون فصل و فصل من تو چو فصل
 اما نظر از حلی اما نظر از لبانی
 نوری از دیدن عشاق نظر در بر رویا
 نام من بر چه چو که کعبه و کعبه

مست

مطلق اند بجا بصد
گشت قید عازر اطلاق
هر که بدست ظلمت عدب
کرده و برش رنجست ظلم اطلاق
منه روزی برده و آمد رسید
تا عهد مراد وجود شد و زفاف
کاروان وجود گشت روان
جانب چمن و عهد دروم و زفاف
مجمع گشت بان وجود و عهد
اجتماع قریب بر سر و عناق
جز در دست انگشتی حق
باشد او را یکی نکاح صدق
هر که او این نکاح شد گشت
دو جهان را یکی پیدا و حلاق
چنین اکابران عهد دست
هر که شد مطلع برین نشان
بجستی بجام عالم ریخت
ساقی جان و لایحه بر ساق
چون به پیشتر نکاح رسید
تلخی نیست شد و رسد از
جامه ظلمت عهد بد رسید
ست پروین و عهد بد بظلم
درد او را شراب شده روان
زهر او را اندام شد و زفاف
آمد ایام قریب عهد دست
رفت هنگام بید و هیجر و فراق
چون که صحرای فرغ و بحر گرفت
در صحرای خفا و در و اوت

گشت با مملکت و غزلت
گشت هنگام از واد و نواف
بای بر یک غریب است آر
زانکه غم در دست قوت براف
بگذرد از کرمی در غر شمس
الحاقی مکن بسط طاف
روی آورده عالمه و عهد
در کنار و در جهان و شرک و نفا
نارنجی این جهان بود و حفا
برای برادر و فاق و فاق
است خود و حق این عالمه و
رسم خود بر و ان این او را ق
وصف او را بداند و عهد دست
نفت او را مکن بخود و نفا
مستی او را بود و استقامت
نیستی مهر ترا با استحقاق
زانکه اند جهان حکمت و علم
نام هستی برو گشت و نفا
و در اخلاق خویش فانی شو
تا که حق مهر ترا شود اخلاق
وین ولد کن و خالق خلق
نام هستی بید و نفا
که جز او نیست و سوای وجود
حقیقت کسی و صحرای وجود
هذا
عشق چنانچه از جهان کن می‌کون
و سوای موزه او خرد و چون

بود بختان از جودت قدم
 بود مستحق از ظهور و بطلون
 با نهاد از حریر سلوک خود
 جگر از ظواهر حق خود بیرون
 جلوه کرد بر مظاهر کون
 تا بر وز ابداد رنگ و روغن
 داد بر جگر خویشین جلوه
 حسن خود در لایس کوناگون
 روی خود دیده در هر آن کس
 چون نظر کرد چشم از عیون
 گاه و اموش و کمر عدل را
 کاه لیلی شد و کجی عیون
 صفی آن باین ظهور بروز
 مسقی آن در کجی و کون
 نادر او کشت عاشق و معشوق
 چون گشت در مجال خود معشوق
 وصف آن بکشد فوجی شکر
 نام آن بکشد معشوق و زین
 در هر آنچه روی خود را دید
 شاهد و شک و دلبر و زین
 رنگهای عجیب تغییر شود
 عشق بفرنگ ساز و زین
 وصف معشوق را با شوق داد
 تا فرخناک شد دل محزون
 نقطه را کرد و رالف مکتوب
 داد و سپرد کافرا باون
 چرخ را شوق از جگر آورد
 نام او کشت نیز سب کبود

ساخت بخت از جود و عدم
 ساخت بخت از جود و عدم
 جامع غرض از فقر و غنی
 شامل علم و جهل و عقل و جنون
 بر جهان و جهانیا را نشاند
 در خزان هر آنچه بد بخورون
 بد را انداخت بر جگر عشق
 هر چه در فقر بخرید بکون
 کشت بر جود هر چه بد معده
 کشت در باهر آنچه بد هضمون
 مدق بود عقل در هر شمت
 مانند در راز حق بخت و وقت
 حق را در جود نیل بکود
 هوش او کوشد و جنون افزون
 چشم برست ساقی باقی
 بجز از آن فریب و مکر و فنون
 قندچی بر شراب و افیون کرد
 عقل اداد با شراب افیون
 بد بکشد و بر مقام برسد
 شد و اسیر الجنون فنون
 بد عشق چون بیاید بشد
 در زودش زودیت مادیون
 بر توبه و دست کشیدان
 تا بعین عیون بدید کنون

حوا

که جزا و خیر است از این جود
 عینیت کجی و کبود
 انشاه

مهری که کز ناکویه را ز
چیز از ظهور دیده کون
را ز خود را برای خود میگفت
سمع کس نبود ناستود
همد خلیش بود و مومش خود
کی شود ساد را رکبی بود
سرخ خود بود آشیان خود
داشت نامه ضای خود میرا
کل صد برک حسن و مستند
بود سلطان حسن او دایم
ما را و آید از می بایست
طاقتا بر و شمع بطلید
بر سر میخواست تا دهن لباید
حسن معشوق غلغله می بخت

که حقیقت چگونه گشت مجاز
عشق در پرده بود پرده حوال
خوشی می شنید از خود را ز
ناگه او داشت قشهای درام
چون مرا و را که می شد ساز
عجب خوبان سخن بود از
شاه خود بود و شاهرا انتخاب
بود شایسته هوای خود پرواز
عذایی که تا تو از سر ساز
شکی بر چاه انار ساز
ناگزینت ناز را زین ساز
قامتش بود مستحق عباد
غنایش خولست ناستود عباد
بیدار خواست دایم عباد

زانکه در دل اوست و بر اعز
یکدایت پادشاه پیدا
که نه حاجی شوی او باشد
روز خود عشق او باشد
حسن او گفت و بد خود را
جز که با سمع خویش باز گوی
ای ز تو بزرگ ساز ما پیدا
چون نظری بر جمال خویش انداز
زان نظر عشق و عاشق و مشوق
زان نظر گشت کایات بدید
گفت چگونه سده را کتاب
عشق خود بود ناظر و مظلوم
و در من با ورت نمی آید
که خواست در سایه وجود

زانکه و سوز اوست و بولسا
بشعایت سریند و سوز
کس نکوبد که هیچ هست مجاز
گشتند که کرده است ایاز
نظری بر جمال خود انداز
جز که با سمع خویش عشق ساز
بی تو ما را نه بر این هست و نه
کرد بر حسن خویش عشق آغاز
گشت هر یک از غیر خود مناز
زان نظر گشت جریح در وقت ناز
داد یک صورت سده را آغاز
کردم انصاف را آغاز
چشم بکشی تا بهی بر از
بحقیقت کمی که موجود

پیش از آن که جهان بود نشان
عشق و ریش خویش بود نشان
مرد و دین او هیچ شیون
بود در عین او همه اعیان
فان بود مسکن غنفا
بود غنفا بقا فان جهان
کان او بود سدید در ذات
شان او بود سدید در کان
شان ز کان چون قدم نهاد بود
گشت هر کان بدید از شان
کرد سلطان عزیمت محسود
شد روان سیاه با سلطان
و حسن و طاهر و پری و دیو و پری
با سلیمان شد جمله روان
شمس عالم سیاه او بگرفت
پر شد از لشکرش زمین و زمان
دمدم کاروان روان شد
سوی شهر و چو از اسکان
از زره عدلی پادشاه قدیم
گشت محمود و خطه حدیان
بود با هفتین رفیق ایجاب
بود با حسن او وزیر احسان
کرد از لاریان نماز سیلیا
کرد از لاسکان بدید کان
سوی عالم چون ناخون آورده
عالم جسم گشت و عالم جان
چون بمیدان کاینات رسید
کوی وحدت نکند رسید

کرد و میدان کاینات گشت
کرد و میدان کاینات گشت
نام او شد جمیع اهر و اعراض
نام او شد جمیع اهر و اعراض
کثرت خویش گشت و عدد زخم
کثرت خویش گشت و عدد زخم
مار فالت ز اهر الاجال
مار فالت ز اهر الاجال
عقل کرم غافل و معقول
عقل کرم غافل و معقول
نظری و بی چاره عالم کرم
نظری و بی چاره عالم کرم
گشت بر عکس و عین خود و اله
گشت بر عکس و عین خود و اله
نام او گشت عاشق و معشوق
نام او گشت عاشق و معشوق
کرد بر فرق حق و غیر نشان
کرد بر فرق حق و غیر نشان
شدند خسار و فائز سیلیا
شدند خسار و فائز سیلیا
خلعت کاینات و پوئید
خلعت کاینات و پوئید
ناشنید از ره هر از آن گوش
ناشنید از ره هر از آن گوش
را از خود را بسم خود میگفت
را از خود را بسم خود میگفت
چو بگردد از خود تمام نمود
چو بگردد از خود تمام نمود

و نشد این بیان فرادوش
چرا که بی نهایت و بی پایان
که جز این نیست در سراسر وجود
بجای آن که در کتب و کلام

تمه

عشق بی کفایت حد و قلم
هر دو را در استغفار دیدار
هر یکی از آن دگر نه پیش و نه پس
کنش هر یک در آن دگر نه پیش
هر دو با یکدیگر گشته مربوط
عشق آمد میان هر دو داشت
بر زنجی که جامع و فاصل
شد یکی فاعل و یکی فاعیل
کرد ظاهر و جیب را از امکان
بود امکان نهستی آیین

گشت زاینده عالم از امکان
نیست تمام جهان شایسته دیده
بلکه او عشق شد جهان زاده
چون شد عشق عز و صحرای کرم

تا جایی که بر سر نهاد و بست کبر
کرد آتش که جلوت از خلوت
چون روانه شد از لب جویان
بقدره رفتند کرد عالم را
شد جهان از جمال او زیبا
پاوت خود را بکس و کس
نقد و شرف در جهان و بیرون
دارد آنکس دست و دل عشق
دوره و دود و صد هزاران محرو
آورد از محروم است ملک دوزخ
بدین هیچ و بی هیچی از سر و سر
نسبتی دارد او با دهر
بلکه عشق بر سر عالم
چیز برداشت بر کسید عالم
در واقع که خلعت معتمد
سوی صحرای شاد و حرم حرم
گشت با او روانه خیل چشم
چون خلوت بر او نهاد قدم
گشت عالم ز حق او خرم
دید خود را بصورت آدم
چون جهان شد میدان آفرین
صد سلطان بخت و رخساره
فعلی از دود و صد هزاران محرو
عالم از محروم است ملک دوزخ

و در میان اوست صد کرب
 بود عالم و طبیعت غناش
 بکرم دست و جهان بکشود
 که شنیده است در جهان هرگز
 یا که بدست باغی در کون
 چون کی باشد از تحقیق
 قلم او برات کرد روان
 نام خود را نوشت بر کف خود
 کردم الفقه قصد را کوتاه
 بعد ازین که زین سخن شوی
 که من بلکه هر زمان ازین
 میرسد از صلا بکوش جهان
 که جزا نیست در سرای وجود
 بجهت کمی که موجود

لوا

آید از بجهت عشق خراب
 ملک شد که فادغ آمده ام
 منضم شاس و نه نسیم
 هست بکریک بیک و بد چشم
 چو خبر سایه از ظلمت و نور
 آنکه خبران دست و مدد هوش
 نیست هرگز میشود محبوس
 بجز در آنکی بخت خبر
 ادب از عقل و عاقل طلب
 من که از دفع راضی بچشم
 من که درج و تاب زلف و دم
 عشق را عقل چون بید بکشت
 مثل من نایب او کجا دارد
 تیغ دودست ترک سوخت
 که ندانم شراب را در شراب
 او امید بچشم و بیم عتاب
 من معذب شاسم و نه عذاب
 هست بکسان هم خطا و ثواب
 چو انوینت را از انز و آب
 چو خبر دارد از ثواب و عقاب
 نیست راغت هیچ حرف و عجا
 بجز در آنکی نکرد عتاب
 کس زدیوانگان بخت آداب
 کس زین جور طلب کند اعز
 نشود هیچکس زین در ناب
 جاء وقت الرحیل یا احباب
 الوداع الوداع یا احباب
 احذر و امته یا اولوالالباب

بشاند دست عقل عنایت
عشق را عقل نیاورد در دوازده
پای صحرانداشت هیچ بهوش
عشق چون سایان بصوارده
عقل را عشق مادرست و بدید
لوح بردست عقل عشق لحاظ
عقل از عشق شد کتاب بین
بگذارد عقل تا آنکه عشق بزیاید
در عده نیست جز یکی محسوب
دایما کرد خراب کرد اند
هست از شوق خود بیست کرد اند
گاه ظاهر شود کجی باطن
بر سر خرد و نهایت عشق
خیال آب چون رود بریناد

اول و آخر جهان طاعت
لبت عشق چو نگشتند عالم
بحر کردید اندر معشوق
غیر سلطان عشق هیچکس
مدتی شد که برسد از غایت
که جزا و نیت در سواب وجود

نقده

ای خورشید حسن عالم کبر
جز در آینه دل افشاست
نقش خورشید را نگاشته بر دل
کرده بر لوح عالم ترکیب
هم بخود تیغ روح او کرده
نام او کرده آد و حوا
کشت افلاک جهان کبر

چیز بعد از آن خود دریا

استحقاق نداء و روح شده
 او کتابت و قلمش آیات
 اوست خورشید کاینات شعاع
 هر چه لبراکه وصف او داشت
 زانکه با او جزا و محال بود
 که نکرده ای تو قسم این اسواد
 باز قنوت باز این پرواز
 پس قطره تو خاتم سوخت است
 خیز مردانه مایه بکفت آد
 و ز دست از طلب کن کوناه
 تا که یک تو کن در غلیل
 سخن حق چنانکه باید کرد
 تا که آبا و اجداد هم
 ز اتحادی که کرده است حاصل
 زان عالمه و راه جسم منیر
 اوست آیات عالمش منیر
 اوست دریا و کاینات غدیر
 غیر و لدا و حقیق هم و کبر
 زین سبب شد بر زمین امیر
 و رفته و رفت ازین تقصیر
 مرغ تو نیست مرغ این تخمیر
 پس خیره و فایده است قطیر
 نابد و کرد دست قطره تبیر
 بطلب مرشد عظیم و خیر
 تا کند در وقت جدا از شیر
 بکند با تو او شاد و صبر
 متوکل شوند بر تقصیر
 چون بدیده و وال غلظت و جود

پس در تو منقلب شود لعل
 چون که هستی نفس خورشید کبر
 پس مایلانی که دره زار و اح
 چون در اجساد می کنند پای
 از چه رو عشق و عاشق و معشوق
 متحد میشوند بر نفسیر
 چون دلیل و غیر هر دو یکیت
 یا غنی از چه روست عزیز فقیر
 پس سوز مرزا اگر گویند
 بزبان فصیح بر تقصیر
 که جزا نیست در سراپ وجود
 محبت کبر و کبر وجود

تمه

عشق چند بر محراب ظلمت نور
 بر رخ آویخت شد بدان سوز
 تا که عاشق شد و جدا مقام
 کند از روی عشق بلایند
 پس چند بر خوی او گیرد
 بایدا ز هر چه غیر اوست نفوذ
 چون بیند روی وقت قوت تو
 بایدا ز هر دغای عشق عبود
 بعد از انش جهان خاموش
 وحدت عشق و بیاض و غنود
 بشاقت ز صفت انبیا و اش
 کندش قرب عشق از هر دور
 بهمانند نور و مشوقش
 وصل عشقش از دکن و مجبور

خود خشنود در پویش
چونکه کشت از لیا من هشی بود
غرض و نام عاشق و معشوق
بل همراه از جهان ظلمت و نور
نیست الا خفا و غیب و کون
نیست الا بروز عین ظهور
و آنکه عشق و جدایی هشتا
بیشتر از جهان دور و عزیز
بود ستود در جهان منیدیم
بود سرور و در سایه سرور
خود عز و بود طالب مطلق
خود عز و بود ناظر مطلق
بود در نور او همه انوار
بود در بحر جمع خسور
حکم او را کسی پیدا نمیکرد
امر او را کسی پیدا نمیکرد
لیک خواست علم او معلوم
لیک بجهت قدرش مقدور
انفس بود طالب شاکو
تا که تمام شود بدان مشکور
نظمی کرد بر جهان خراب
شد جهان خراب ازان مهور
بدو رسید کرد عالم را
نفع عشق همچو صاحب بود
همه را نفع عشق حاضر کرد
بر زمین ظهور وارض نشود
خوش بر اینجاست بود نفع عشق
کلمات و کون از هشیور

کشت و آرد عشق نغمه سوا
خواب و در کوشش کایات بود
شد پهلوان بیوی همیایست
برد با خرد بین و خوش و طوبور
سوی ظلمت شافت حضور
کرد سویای جان غریب جلور
شاه قیصر بسوی روم آمد
جانب چین روان شد و غفور
همه عالم پیاه عشق گرفت
شد جهان را از سایه بر سر و شور
گاه سلطان شد و کمر بست
گاه او ساد گشت و کمر در
گاه عارف شد و کجی هر
گاه او گشت و کجی مدکور
چون که خود را بر نیک عالم دید
ستیز و رنق عات ستود
پردا بر نیک دان رخ خویش
تا که شد در جهان همه شهود
که جز او نیست در جهان
بحقیقت کوی صحرای بود

نقده

بر سر کوی عشق بازاریست
اندوه هر کس بی کار نیست
هست در وی متاع کوناگون
هر مناعیش را خیر و اریست
بر سر چار سویا بازاریست
منکر نیست عطا و اریست

نوریت روشن آورد و از غشیت
لب شهرین و شکر بار دیت
هر چه زار روی چشم خوش
نگار از افتاده بیمار دیت
از شفا خانه لب شافیت
هر کجی را اسید بیمار دیت
کشته از چشم من و سریت
در جهان هر کجا که شایر دیت
از لبش نام کرده باده ناب
در جهان هر کجا که خاد دیت
کشته از قامت و رخسار دیت
هر کجا سر و باغ گلزار دیت
از لبش گلستان روی دیت
هر کجی را که در قدم خار دیت
زیر هر چمن زلف او چیت
زیر هر نار و سوزنا دیت
خاک زکی او چه عیار دیت
قامت چاکش چچاه کیت
دل سرکش همی پر کار دیت
کرم بر کرم نقطه خالش
غمره جاد و بشر چه غار دیت
طنین هند و بش چطر دیت
ست شاکر چشم خونخوار دیت
هر کجا در زمانه خونخوار دیت
همه از مکر او بدید آمد
هر کجا نام مکر و مکار دیت
غم بکرش کجا تواند کشت
میچو او هر کجا که غمخوار دیت

رویا و الهی درین رویت
هر چه بوی خوش نظر دیت
بستنی بر وجود او افتاد
منی هر کجا که کار دیت
کجی مکر همی کجی کار
نفس انکار مکر افر دیت
آنچه تو دیدی و می بینی
بشاید از زخوار دیت
باز از ناد علم او شفت
چونکه منی نور زار دیت
باز و تو نوشته طومار دیت
هر کجا اجمنی و رفتار دیت
سوی سید و برود و دور
از لبش زلف او بیت است
هر کجا لب دهی او دارد
در حقیقت و راپرسید دیت
یک سخن کوی صد هزار دیت
هر کجا در جهان بر شاد دیت
و جهان از حال او عکسیت
از لبش هر هزار یک تنار دیت
کشته پیل از تاب بخار دیت
عالم از روی او غودار دیت
خسته او کجی مکر موجود
هر کجا آفتاب رخسار دیت
غیر او هر چه هست بناد دیت

این همکار و بار گفت و شنید
جز کفایت که بسیار است
چشم بکشای تا غایت این
که زاده بود و دیدار است
که جز تو نیست و برای خود
حقیقت کسی که در خود

بسمه

ای فریاد من که زید ای
هیچ سویی از مهر سویی
عش امرو ز حسن و شگفت
در خود دیده عاشقانی
از بیت در بند و همی گفتم
شده ام از پی تو هر جای
از چه بمانی بشود دل من
چون که تو مانی و بیدایی
تو نشسته درون خانه و کد
من در خود از کشته سودایی
چون خشم می شوی چنان
چون که از خشم من فریادی
غیر تو نیست کسی ترا جویا
حقیقت ترا فرجی ای
با تو یکدم نمیتوانم بسود
بی توام نیت هم شکبای
تاب دیدار تو ندارد کس
که چو برق روی کشای

من مقام ترا بکس داد
خود ازین نوری که دانای
کس نداند درون و بیرون
مگر آنکس که هست در پای
از تو باید بدان شیرین
بی زحوا و بیار حلائی
بیست خود کجا تواند کرد
لب شیرین لسان شکر خالی
از خطبت یافت باغ سر سبز
و زلفت یافت مر و بالایی
عش بر روی تو جان خالی
که رخسار از دست زیبای
یا کرد عذار تو خطبت
یا فتنه و عذار و عنای
موج نام ترا که می بسایم
فرجانی مرا که می بسای
چشم غیر آنچه فرمودی
نکتم غیر آنچه فرمای
هر چه در من می ماند و بماند
که چشم چون بی تو چون نای
کم و افزون شود و نبود
اکرم کم کنی و افزای
نمی دای دارم و نه بکی هم
مخود می دارم و نه خود را بی
من که باشم که تا ترا شایم
فری آنکس که خویش را شای
زان کس نیستی که زان خودی
هیچ کس بماند و خود را بی

غیر تو نیست هیچکس موجود
 زان سبب که شریک در هستی
 دو جهان همچو جسم و تو جانی
 دو جهان اسم و تو ستایی
 غیر عینی و وحدت و کثرت
 هم تو مجموع و هم تو تنهایی
 چون مرا از فرمانت داشتی
 چون تو هستی حمد الشیای
 صفت و اسم عین تو چو نیست
 چون تو عین صفات و اسمایی
 هر زمان کسوت ذکر توئی
 لباس ذکر برون آئی
 که بیای خودی نیست کنی
 کسوت آدمی و حیوانی
 هر نفس تو وفات خود را
 لباس ذکر بیار آئی
 لیلی کاه و کاه و کاه و کاه
 و امقی کاه و کاه و کاه و کاه
 که غریزی و کاه مصر عریزی
 کاه بومست کهی رنج آئی
 چون یکجا دل شود ساقی
 یار من چون کند نیست یکجائی
 بایدا و کایات یکشاند
 از پی وصل یار یکشائی
 مغربی کی رهی و مغرب خود
 تا در مشرق چو مهر بر آئی
 از تو و دوست این نور آوی
 از من و فاست این نور آوی

حمد کن ناشوی بد و بیای
 چه نیک بایی بدست بنایی
 پس بدانی یقین و شناسی
 پس بر پی عیان و بنایی
 که جز او نیست در سرائی وجود
 حقیقت کی در صحرای وجود

تمت

ای هستی ذات تو نه از کی
 در حب تو کایات کاشی
 محو شد و افتاب طالت
 هم ظلت و هم ظلم و هم فی
 در راه صلح و قدم نیست
 زان سوی تو که نمیدر آئی
 کس بای در بر من اعطاء
 ناکرده بیاطکون راطی
 بگو بگفت حل بگویش
 نالی سرو و آنکت صدفی
 وقت که از هیار شادی
 ما را بر هاند از غم دی
 وقت که هر از سرده
 از کرمی مهر او کند خوی
 کای ساقی باقی که هستی
 هم ساقی و هم حرفی و هم بی
 عالم همه در سماع و قصه
 از قول خوش تو بی وصف و بی
 غریب که بر صدند آئی
 از غیب که در جهان بیای

کلی و فلس میوای ناخیز در دست مسد فی تو روی
کنجی که طلم اوست عالم ذاتی که صفات اوست آدم

تمت

عالم که غایش بر آید بر بحر محیط حق حجاب
آن منش حجاب بر آید از چو برفت باو دل آید
حرفی که کتاب اوست عالم ناظر بری که او کتاب است
از صورت نشانی امواج پیوسته محیط در حجاب است
بخاره جانقزای جانان از پر تو خوش در نقاب است
چنانی آفتاب دایم از در ظاهر آفتاب است
سامت و خراب چشم یارید نرمی ما ازین شراب است
این بحر ز جنبشی که دارد در جوش و خروش و لفظ است
دل بر مراد و همچو گشتی پیوسته از آن در انقباض است
ما را است دل خراب لیکن مسور درین دل خراب است
کنجی که طلم اوست عالم ذاتی که صفات اوست آدم

خرشید بر اوج آید از شد ذرات جهان از ویان شد
افکند نور خویش تا لب بر جان جهان و جان شد

طمان ممالک و عالم بالکرم خویش روان شد
از شمر و ولایت خود آمد آن شاه بدین جهان جهان شد
آن در نیم و کوه بر پالت سر راه و اصل بحر و کان شد
انگس که بدات بی نشان بود از روی صفات ایشان شد
با آنکه بیکانه است دایم دیدی که جهان یکان یکان شد
پیدا بود این و از گشت ظاهر بظهور این و از شد
ظاهر بر این می توان بود پیدا بر این می توان شد
پوشید لباس جسم و جانرا در کسوت جسم و جان نشان شد
کنجی که طلم اوست عالم ذاتی که صفات اوست آدم

تمت

کنجیت عاده در دل دل در دست قیاده در کل دل
حسنت که گشت ظاهر در شکل خوش و شمایل دل

آن مهر سیم لایزال است
 در برج روان و منزل دل
 شد ملک وجود مهور
 از عدل ملک عادل دل
 از قوی مبارک افتاد
 از مهر غلام مقبل دل
 چون بحر حقیقه الحقایق
 بیوت بحیرت اسل دل
 بحریت کون دلم که هرگز
 هرگز نیست باطل دل
 چون بود و نشد غیر فانی
 این مظهر و پاک قابل دل
 زان نقش و نگار کتب پیدا
 در آینه مقابیل دل
 عرفت که کائنات مخفی
 در سینه جان و اصل دل
 کجی که ظلم است عالم
 ذاتی که صفات است آدم

تمت

ای نهر تو نهر خانه جان
 وی رفتگی از تو دردم جان
 بی تو نفسی نمیتوان زده
 ای هدم جسم و هدم جان
 بر خاشاک چشم و ظلمت دل
 میمون ز تو بوده مقدم جان
 دل شاد بروی تو چنانست
 کورانی و دی غم حالت

از بحر محیط تو نشیند
 از بحر محیط تو نشیند
 ای صورت و معنی و عالم
 ای صورت و معنی و عالم
 بکرفت و ولایت سوید
 سلطان مواد اعظم جان
 ناله غریب فتاد سارا
 از عالم تن ابدال جان
 پیدا شد از آن پس جهان
 بیرون ز جهان خرم جان
 دیدیم در آن جهان بخت
 عریان ز لباس معلم جان
 کجی که ظلم است عالم
 ذاتی که صفات است آدم

تمت

بر خیز و بیا بیا عالم جان
 برهان نفسی دل از غم جان
 ای هدم نفس بوده عمری
 ای هدم نفس بوده عمری
 کجی که ظلم است عالم
 سلطان مواد اعظم جان
 ناله غریب فتاد سارا
 از عالم تن ابدال جان
 پیدا شد از آن پس جهان
 بیرون ز جهان خرم جان
 دیدیم در آن جهان بخت
 عریان ز لباس معلم جان
 کجی که ظلم است عالم
 ذاتی که صفات است آدم

بالله که خود سوی جهان شد
در کسوت حجاب آید جهان
سلطانی خویش کرد پیدا
در عالم جسم و عالم جان
ای جان تو جان جان هر حق
دری جسم تو اسم اعظم جان
بدست تش عیسی دل
خفیت بشکل هر جان
کجی که ظلم است عالم
والی که صفات است آدم

تمت

ای صاحب حضرت الهی
در ملک تو که درین غلامی
تو بادشهی جهان سیاحت
با آنکه تو قانع از سیاحتی
جایی که زات کبریا داد
با آنکه مغرور بجای
شاه صد جهان ترا مسلم
زانو که سزای پیشکامی
بر وحدت آفتاب ذات
هر ذره همی دهد کواهی
بر ذات تو مطلع نکرد مید
در هر در جهان کجا می
عالم نبود و شنست چون تو
بر رخ جلال محروم می

ای مردم چشم هر دو عالم
دری نور سپیدی و سیاهی
در ظاهر و باطن صفات
کجی که در دست هر چرخوایی
کجی که ظلم است عالم
ذاتی که صفات است آدم

تمت

ای نیکو بخت و منتقل
دری در تو تفصیلات مجمل
یا نهر که کاینات دره
یا بحر که ممکنات مهمل
در عین تو آنری و ظاهر
در علم تو باطنی و اول
آیات جمال در لایحی
در شان تو کشف است نزل
زبان تو سخنان غالی
در دست هر جهان مثل
از طالع سید اختر حق
نقیر بود مانند شد مجدود
جز صورت و صفت نیاید
در دنیا هر کسب لحوال
بظاهر و باطن و عالم
انجاست حق تو بی موکل
حکایت عالم
دری مشکل جهان بر حل
مزان است محلی
و آنکه بشکل تو مشکل

کلی نظامم است عالم ذاتی که صفات است آدم

تمت

ای کشته بچشم و جان نمید
برخیز و زهره و شو محبت
وی مانند آفت حقایق
دور از بی حقیقت محسوس
درد و زنج آن گشت خواهی
مانند آن ز برای تحسین خود
ای جهان مکن ز لایق
در باز و بدو مشغول نمیشد
نا از برد و ست هر زمان
جان در کسیت رسد محبت
در فاعلی که رسد کسی کنی
نکست این خود را بحد
بی رسم شوازی برای ذاتی
کوست بری از رسم و اوج
آزادان که نور او بیست
و آن بود که ظل او است
ای قاصد مقصد حقیقی
که فایده تراست عزم مقصد
نایب و طلب کن اندرین راه
زانکس که بچشم بود مومند
هرگز نبوی بدای حقیقت
الا در شریعت
آن شرع که او بنماید
در ذات

کلی نظامم است عالم ذاتی که صفات است آدم

تمت

ای چشم و چراغ و قره العین
وی ربک و مقدا ای کوکان
هر ذات و صفات انوار
هم عین بنویمان و هم عین
یک نقطه بیان عین و عین
آفت میان هر دو نمایان
تر نقطه عین محسوس و دان
تا عین همان زمان شود عین
هر چند که است غیر نقطه
در کسوت عین و صورت عین
آنجا که در ذات نقطه
از کسب بدید هست و زاین
بر عین وجود نقطه آمد
اشکال جمیع حرفها عین
از اشکال میان نقطه و حقیقت
صدیق بدید که صفات
این عین و عین عین بود
بسیار شک و بجهت و بیاید
کشای و چشم تا به چش
چون صاحب تر قایم شین
کلی نظامم است عالم
ذاتی که صفات است آدم
تمت

ای باطن حکایت تو
 خورشید چو کشت طالع انعام
 آن سار که نام اوست عالم
 زان روی که نور کشت باو
 و در از لب من ماست یکدم
 از صورت من ماست غافل
 چون نیست مراد من نمودن
 سر خسر و کعبه ادلکم
 از من بود و منی من
 یعنی بفرغ و نابش او
 کنی که ملسم اوست عالم

وله ایضا

بیارسانی باقی بریز بر من حال
 چو در دوزخم نغمه خور کنی

از او است آب بطونان بوی
 بوی یاده توان مرد و باز زنده توان
 حیات یافت از اسلم و نوح از قلم
 دلا محو نظر کن بر روی خود و من
 در الحظ بیدان بخورش و آب
 ترش تر از غلیظ دست خون زها
 چو مغرب بر یارانش داشت یاد

وله ایضا

چو در ناخوابی دلت با امواج
 همان و در دروخت زین دنیا
 دلم که ساحل دیبا باطل است
 علاج در دلم نه بود و با خشت
 کسی که هیچ بسو آید ز اودیا
 هر چه رسد ازین محیط در گوا

بکشی غرق غلو فاد چو عالم تمام
 که همچنان نیست هست و نیست
 که او بوی همین یاده بود ناغم و نا
 که هیچ کار نباید زرد کاهل و لا
 شراب مرد بخالی مرد نام خست
 از آنکه یاده باقیست بر فانی
 حریفان کنی که بود دلا و شایسته

ولدا ايضا

بیاوردل و بر جان مغربی محبت
سی که هیچ ملوث غشود انداخ

وہ

ولد ايضا

او از هر اقل ای اول هر آخر
 فی جوی خیا که غایبم و ضاک
 او از جلال است در دیوار هر زمین
 فی سوره الامیاب فی کسوف الآلات
 ای ظاهر هر باطن و بی باطن هر ظنا
 فی سبب عیالکم ما غایبکم و باطن
 او از جلال است در سبب هر کما
 فی نشاء الانسانی فی الیام و الیام

انجمن

جزو بود و صاحب جزو بود عابد
 چون شکران کردن از آنکه بود
 هم شکر و هم شکر و هم شکر
 فدا کردن از آنکه بود
 بی غمت و بی غم و بی غم
 بر سر زلف و بی غم و بی غم

وله ایضا

بدو چشم افتاد و بی غم
 مردم چشم جهان و جهان
 ای که از او ای که بی غم
 نام و کلک و بی غم
 روی بیا تا که بی غم
 بادن و غم و بی غم
 برقع از رخ و بی غم
 ای دل از بی غم و بی غم

الجمله و بی غم و بی غم
 جزو المیت من کل المیت
 حسب المیت غیر المیت
 الدین و بی غم و بی غم
 لا تکتبر الواحد بالاعداد

وله رباعیات

ای کشت عباد روی تو آسمان
 پیدا شده از نام خوش نام جهان
 پیدا و جهان روی و جهان
 ای که بی غم و بی غم
 ای که بی غم و بی غم
 ای که بی غم و بی غم
 ای که بی غم و بی غم
 ای که بی غم و بی غم
 ای که بی غم و بی غم

خیرم طریقه و شاد و پیش آید ^{وله} خود را غزل بافت جان اسلام
 زانچه ایضا زلفی سارم ^{وله} ناهر چهره است بکل دریا
 بر چهره و زلفاقتاب جهان ^{وله} بر چهره و زلفاقتاب جهان
 بر دیدن کان آب هستی ^{وله} در یاد بر طلب بر آب است جهان
 ای صبر رخ تو بحر کینه ^{وله} کینه است آن عشق تو در دیده
 جز بوف تویت باغ بهر ^{وله} جز در تویت باغ بهر دیده دل
 هادی برین اهل تحقیق ^{وله} عارف بهر جمع و فخر عین
 چون عالم و عیان علم ^{وله} عیان و عرو و عین و صد عین
 سر است و ذرات ^{وله} مدح و شایسته است تمام
 ناملین نری که باز کرد ^{وله} هم است دم از آنکه است تمام
 ناهید برود ذکر اضره ^{وله} نایک صفت بادل بهر دم
 ناکره نماز واقعا کردم ^{وله} کویم خود قضای این کردیم
 یا آنکه و کون و غیره ^{وله} انسان رستگار است و عالم و غیره
 نیست که او هر ملک جسم ^{وله} باز آنکه برده آید بهر دم

آنکس که بدو میگوید ^{وله} و آنکس که بدو هر طرف میروم
 هم است زمین که هر زمان ^{وله} پیدا و خان که او من و من ایام
 که کاه نفس خویش ^{وله} بیم که چو رشته جلد و جسم من
 که عوی آن کنم ^{وله} با آنکه چو با بکر و هیچ من
 سرشانه زلف منبرین ^{وله} مشاط حسن روی مجوی ویم
 هم مرع ملک بهر جاد ^{وله} همه جلوه که آید روی ویم
 من و اشغال زلف چون ^{وله} من آید روی که در او نور
 بیانه داده علم اعجاز ^{وله} هم جام جهان نما و هم جام تو
 از بی باده که هر و شان ^{وله} کی مانی بر دم در و نشان تمام
 در خور و ملک که برون ^{وله} کی واقف بر خور و نشان تمام
 هر بعد که از هزار ^{وله} از اعینت و نشان شوی
 هر مال که از هزار ^{وله} آن بی گوید ولی نشان شوی
 ناز و صبح در طلب ^{وله} نهاد و برون و غولین و غولین
 و کسوت خاص آمده ^{وله} بدنام کنند و کوفتای چند

مردان همه در سماع و در نیل نیست **وله** ستان همه ظاهرند و در نیل نیست
صدقا فله بیشتر و در نزه رفند **وله** و بر طرف که هیچکس نرسد نیست
بر خرابات و مغان در لطم **وله** در قدم پیر مغان سر لطم
در نظر پیر مغان می کشم **وله** و ز کف او جام بیای کشم
چون بخورم باده شوم مست **وله** نیست شوم تا شوم هست او
کس نیست که فوسری تو را نیست **وله** بهیچ تو شک و کل و کاه نیست
یک ده روزه ذات جهان توان یاف **وله** کاند دل از مهر تو ماهی نیست
تا من ز عدم سوی وجود آمده **وله** از هر نهند بشهود آمده ام
تا من ز قیام در قعود آمده ام **وله** در پیش رخ تو در سجود آمده ام
پیش از پس و پیش کن پس پیش **وله** و زینت و دین و مذهب و کین
اینها موی و این نمایی و توئی **وله** در حضرت او بجز یکی پیش نبود
آن کیست که غیرت است آن کیست **وله** آن بخود ز کجاست آن خور چیست
وله چون غیر توان نیست چنانیست
انکس که بجز تو بود جز نیست **ایضا**

در جمله صور عابد و عبود توئی **وله** ساجد ز همه جهان و سجود توئی
ز آنوقت که هر که عابد و عبود است **وله** موجود بود یقین که موجود توئی
تو هست خودی و ماهم هست تو **وله** تو هست خودی و ماهم هست تو
ناشیت ما بود ستوار همه روی **وله** داریم از آن سبب همه دست تو
بت گفت بهت پرست کای عابد **وله** دانی ز چهر روی کشته ساجد ما
بر ما بحال خود تجلی کرد دست **وله** انکس که زنت ناظر و شاهد ما
ای حسن تو در کل مظاهر ظاهر **وله** و بی چشم تو در جمله مناظر ظاهر
از نور رخ و ظلمت زلفت دایم **وله** قومی همه مؤمنند و قومی کافر
در روی پریشان چو در سینکم **وله** جز روی تو می نیاید اند نظر
هر لحظه زهر پرین چو در رخت **وله** بر دیده کند جلوه بر چهری دگر
کجی که طلسم است عالم ما سیم **وله** دانی که صفات او ست آدم تا
ای آنکه توئی طالب اسم اعظم **وله** از ما مکن که اسم اعظم ما سیم
چون دانستی که از کجا آمده **وله** یا کیت فرستاده چو آمده
در نه و مردان تو **وله** که زانکه تو از بهر خدا آمده

از پیش خدا بجز خدا آمده **وله** فی از پی با روی و هوا آمده
در معرفت و عبادت ایزد کوش **وله** کز هر همین درین سرا آمده
با تو توان گفت چرا آمده **وله** یا خود تو کی و از کجا آمده
از پی که بیازی و هوا مشغولی **وله** کو بی که بیازی و هوا آمده
هر چند که در ملک فنا آمده **وله** در ملک فنا بی بقا آمده
اندر پی تحصیل و لقا آمده **وله** چون از پی تحصیل و لقا آمده
از عالم حق بدین سرا آمده **وله** و لکن ز کجا تا بکجا آمده
خالی نشوی یک نفس از علم و **وله** کز آنکه بدانی که چرا آمده
تو مظهر و مرآت خدا آمده **وله** آینه وجود که بریا آمده

فاظن بزی که بجز با روی و هوا

از حضرت او بدین سرا آمده

کینه العبد لا قل سلب

بیش الذی الملقب بکم

فی بحر صفی ختم المبین

والظفر

از تو نمی بینم بنامنداد

